CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

"And the Lord turned and looked upon Peter... and Peter went out, and wept bitterly." Luke 22 : 61 & 62

MARCH 20th 1959 - No. 388 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B, HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

ZEGGEN EN DOEN (2)

Naarmate wij als immigranten en immigranten-kerken vastere Canadese grond onder de voeten krijgen, valt het ons steeds meer op, dat we ons zo vreselijk te buiten gaan aan onderlinge gesprekken en discussies, aan het opstellen van programma's en het benoemen van commissies, en aan het onderling afkeuren van zo heel veel kwaad, dat we om ons heen aantreffen, terwijl we zo heel weinig toekomen aan het contact met de "vijand", aan de strijd naar buiten, aan het levend en uitgaand getuigenis van onze Heer en Koning. Kortom, we schijnen er meesters in te zijn, om een enorme afstand te scheppen tussen zeggen en doen.

Ofschoon hieromtrent over de hele linie van ons Christelijk leven in Canada opmerkingen gemaakt zouden kunnen worden, willen we ons weer beperken tot onze houding tegenover de overtreding van het derde gebod, het ijdel gebruik van de Naam des Heren.

We willen nu iets anders noemen. In ons contact met onze mensen komen we niet zelden in aanraking met huismoeders, die temidden van de dagelijkse arbeid zo nu en dan wel eens ontspanning zoeken bij hun T.V.-set. We willen het nu niet hebben over de gevaren en problemen, die de televisie meebrengt. Het gaat hier om wat anders. Dikwijls horen we de klacht, dat voor de televisie zulke godslasterlijke taal gebruikt wordt. Vooral Arthur Godfrey en Art Linkletter schijnen niet afkerig te zijn van allerlei vorm van spotternij. Hierover spreekt men onder ons, en niemand is er, die het voor de spotters opneemt. Natuurlijk niet! Ook zal men wel eens heel principiëel de knop omdraaien en het toestel afzetten. Dat gespot willen we niet in ons huis! Maar hebben we daarmee onze plicht ten aanzien van het derde gebod vervuld? Ook door luisteren en zien neemt men deel aan een zeker programma, en deelname betekent verantwoordlijkheid!

Hoevelen onder ons zullen ooit de moeite genomen hebben, om schriftelijk te protesteren bij het T.V.-station of bij de sponsors van die uitzendingen, waarin God's Naam gelasterd wordt? Laat men nu niet de geringe bekendheid met de Engelse taal ter verontschuldiging aanvoeren. Als men een sollicitatie-brief moet schrijven of een getuigschrift wil hebben, weet men de dominee of iemand anders, die Engelse brieven kan schrijven, ook wel te vinden!

We *zeggen*, dat we het allemaal zo erg vinden, maar meestal *doen* we niets!

Het is hoog tijd, dat we als soldaten onze besprekingen in de kazerne eens staken en naar buiten gaan, te wapen!

Er is genoeg te doen, genoeg te getuigen! De klachten, dat er zoveel gespot en gevloekt wordt, kennen we nu langzamerhand wel. Daar zit niets nieuws meer in. Maar zullen we nu eens actief bezig gaan tegen het misbruik van de heilige Naam des Heren?

Zolang we in de beslotenheid van eigen kring zitten te jammeren en ons hoofd te schudden, hebben we het gemakkelijk, knus en gezellig. Dat doet geen zeer! Als we trouw gaan opkomen in de praktijk voor de Naam van onze God, zal het wel eens waaien en botsen. Het maakt ons niet bepaald populair.

De afstand tussen zeggen en doen moet verdwijnen. In de meeste kringen is er geen gebrek aan praatjesmakers, maar wel aan daders.

Wat wij bijvoorbeeld kunnen doen tegen het ijdel gebruik van Gods Naam in Canada?: In het kerkelijk weekblad "The Banner" lazen we van het prachtige initiatief, dat enige Christenen in Ripon, California namen. Via hun club, the Jaycees, en met medewerking van de plaatselijke Ministerial Association, werden in iedere winkel raambiljetten of wandplaten geplaatst met het pakkende opschrift: "Use God's Name — But Not in Vain". Deze actie heeft zich thans uitgebreid over de hele staat Californië.

Velen onder ons zijn reeds lid van een plaatselijke Chamber of Commerce, Junior Chamber of andere organisatie in Canada. De meeste predikanten behoren tot de plaatselijke Ministerial Association. Zou het zo heel moeilijk zijn, om door middel van deze contacten en verenigingen dergelijke acties aan de gang te krijgen? Ze zouden in Ontario en Alberta en overal in Canada wel eens dezelfde verrassende resultaten kunnen hebben als in Californië.

Natuurlijk zijn er meer, en misschien zelfs wel betere, mogelijkheden.

Het gaat er ons slechts om, dat wij eens uitbreken uit de gezapigheid van onze eigen kring en niet slechts jammeren over spotten en vloeken, maar er wat tegen gaan doen. Laat de vrucht van ons *zeggen* de *daad* zijn, en laat de daad niet zover achteraan komen, dat er geen verbinding meer is tussen *zeggen* en doen!

A. De Jager.

Tony, Frank, Martin, Joseph en Anna Vandenburg hebben de hele weg van school naar hun huis in Forest, Ont. gehold, toen na een verblijf van twee maanden in het ziekenhuis de drieling Henrietta, Marietta en Janetta eindelijk thuis mochten komen. De drie kleine zusjes moesten wel even aan het lawaai wennen.

NATIONAAL EN PROVINCIAAL

Wie het Canadese politieke leven alleen naar Nederlandse maatstaven wil beoordelen komt gemakkelijk tot verkeerde conclusies met betrekking tot de door verschillende achtergronden bepaalde motieven. Met deze waarschuwing in gedachten zullen wij dus voorzichtig moeten zijn met onze uitspraak over een kwestie als provinciale partijvorming.

Men kan deze zaak namelijk niet bespreken zonder er rekening mee te houden, dat de staatkundige structuur van Canada die de verschillende provincies in een federatie omvat, zelfstandige provinciale politiek dikwijls noodzakelijk maakt. Door dit te ontkennen zou men er blijk van geven geen oog te hebben voor de psychologische en sociaal-economische tegenstellingen tussen de gebieden in dit uitgestrekte land.

Wij willen hiermede ook de voorstelling wegnemen alsof er in de Christelijke politieke gedachte geen plaats zou zijn voor een aanvaarding van de politieke werkelijkheid. Wij geven hiervan gemakkelijk de indruk wanneer wij ons beginsel ten aanzien van de relatie tussen de verschillende levenskringen in een nationale partij zonder meer zouden toepassen op de verhouding tussen de provinciale en nationale partijen.

Men komt dikwijls de mening tegen dat b.v. de Social Credit Party haar bestaan alleen te danken heeft aan een zinloze en ongeoorloofde strijd tussen de farmers in het Westen en de z.g. kapitalisten in het Oosten. Wie evenwel met de historie van deze provincie op de hoogte is komt tot de ontdekking, dat hierbij heel andere factoren een rol hebben gespeeld die ten nauwste samenhangen met het vroegere semi-koloniale karakter van dit deel van Canada.

* * *

Om dit te verstaan zullen wij moeten bedenken, dat bij de confederation van Canada de economische politiek van de federale regering jegens het Westen was ontworpen met het doel de belangen van het Oosten te behartigen.

Wij ontkennen daarbij niet dat de Social Credit Party vooral in het begin van haar bestaan door in haar politieke theorie de bijzondere positie van Alberta te veralgemenen het karakter van een klassepartij droeg. Hierop werd ten tijde van Aberhart, die de Social Credit gedachte in Alberta heeft ingevoerd, vooral de nadruk gelegd door de getrouwe volgelingen van Ir. C. H. Douglas, die ervan uitging dat de natuurlijke harmonie tussen de verschillende belangen-groepen slechts in de weg wordt gestaan door de houding van de economische levenskring.

Wij hebben er al eerder op gewezen, dat de bevolking van Alberta thans aan deze theorie volkomen vreemd is en van de Social Credit-regering alleen maar een gezond beleid verwacht. Daartoe wordt ook de behartiging van de belangen van het Westen tegenover het Oosten gerekend. Voordat wij dus de Social Credit Party van gebrek aan samenwerking beschuldigen omdat zij tegenover de nationale partijen in het belang van het Westen haar zelfstandigheid wil bewaren, zullen wij eerst moeten bedenken, dat de mogelijkheid van samenwerking in eenzelfde verband niet alleen door geestelijke doch ook door culturele en geografische factoren wordt bepaald.

Zelfs de Christian Labour Association in Alberta heeft geleerd met deze werkelijkheid rekening te houden door bij de re-organisatie van haar arbeid de nadruk te leggen op de noodzaak van grotere zelfstandigheid tegenover de afdeling in het Oosten.

* * *

Dit alles betekent niet dat wij volkomen critiekloos staan tegenover de provinciale politiek. Ondanks ons begrip voor haar aan de practische politiek ontleende motieven, zullen wij hierbij toch niet mogen stilstaan. Alleen sociaal-economische beweegredenen maken namelijk een partij principieel nog niet aanvaardbaar.

Op dit punt nu zijn wij gedwongen de politiek van de provinciale zowel als van de nationale partijen aan de maatstaf van het Evangelie te onderwerpen, zelfs al treft ons hierbij dikwijls het verwijt van bekrompenheid en gebrek aan aanpassingsvermogen. Wij ontkennen niet hiermede iets nieuws in het Canadese politieke leven in te dragen, doch verzetten ons tegen de opvatting, dat door het vasthouden aan de Christelijke politieke gedachte de Canadese politiek onvermijdelijk naar Hollandse maatstaven beoordeeld wordt. Laatstgenoemde bewering is onhoudbaar wanneer men let op de universele betekenis van het Evangelie voor alle levensterreinen.

Niemand zal durven beweren dat het eenvoudig is vanuit dit gezichtspunt het politieke erf te betreden en duidelijk te maken dat een Christen met erkenning van het sociaal-economisch aspect van de politiek zich in zijn houding tegenover de actuele problemen toch door de Schriften wil laten leiden. Daarom is het altijd veel eenvoudiger de Christelijke politieke gedachte theoretisch te verdedigen dan haar in praktijk te brengen tegen een achtergrond van steeds wisselende omstandigheden.

Indien wij bereid zijn aan beide zijden van onze politieke taak aandacht te schenken zullen wij worden behoed voor een vruchteloze verstarring, waarin beginselen een doel in zichzelf verkrijgen.

Principes zijn waardevol voorzover zij een formulering geven van onze aan de Bijbel ontleende overtuiging en de weg afbakenen tegenover ongelovige politieke theorieën. Als wij dan maar blijven beseffen dat zij ook voor ons het beginpunt vormen van een pad van vallen en opstaan.

Dave Valstar.

1509 — 1959

EEN WOORD VAN CALVIJN:

Wij zijn niet van ons zelf, laat derhalve ons vernuft en onze wil geen heerschappij voeren over onze plannen en daden;
wij zijn niet van ons zelf, laat ons dan dit niet beogen, wat voor ons vlees nuttig en doelmatig zou zijn;
wij zijn niet van ons zelf, laat ons dan, zover het mogelijk is, ons zelf en al het onze vergeten;
wederom, wij zijn Gode eigen: laat ons dan Hem leven en sterven;
wij zijn Gode eigen: laat diensvolgens zijn wijsheid en wil het opperste gezag hebben over al onze daden;
wij zijn Gode eigen: laat derhalve al ons leven en streven op Hem, als het enig zuivere en rechte doel, gericht zijn.

Inst. III, 7, 1.

Goede Vrijdag

Vanmorgen kraaide weer de haan,
het was de haan van onze buren.
Naar zijn geluid tel ik de uren
of ik ten arbeid heb te gaan.

Maar deze morgen heeft die haan
mij aangeklaagd. Elk moest het horen:
hij heeft zijn Meester afgezworen.
En Jezus, wenend, zag mij aan.

Vandaag zal ik verslagen zijn
en schuw mij spoeden door de straten.
Maar 'k weet: Hij weigert mij te haten
en Hij geneest mij uit Zijn pijn.

JAC. LELSZ.

Hoeveel werklozen zijn er?

Er heerst een grote mate van verwarring en niet weinig bezorgdheid over het aantal verschillende "werkloosheidsstatistieken" die tegenwoordig door de verschillende regeringsdepartementen worden bekend gemaakt. Deze bezorgdheid wordt door de canadese regering zelf gedeeld, die tracht een norm of maatstaf vast te stellen.

De National Employment Service verklaarde in haar laatste bekendmaking dat 749.886 personen werk zochten. Het Dominion Bureau of Statistics schatte dat er 440.000 werklozen waren. De Unemployment Insurance Commission verklaarde dat er 419.233 aanvragen voor werkloosheid uitkering werden ingediend.

Hoe komt het dat deze getallen zo ver uit elkaar liggen? En welke komt het dichtst bij de waarheid?

Wanneer de Employment Service zoveel personen opgeeft die "werk zoeken", dan zijn hierbij inbegrepen diegenen die al werk hebben, maar iets anders zoeken en om die reden bij haar kantoren aanvragen indienen. Wanneer de Unemployment Insurance Commissie opgeeft dat zoveel personen om uitkering verzochten, dan houdt dit een vrij groot aantal mensen in die hun werk vrijwillig hebben verlaten en die hun "opgespaarde uitkeringen" wensen te gebruiken. Er zijn anderen die ontslagen werden uit een vaste betrekking waarin zij door de verzekering waren gedekt en die nu werk hebben waarop de werkloosheidverzekering niet van toepassing is, en die toch, zij het op oneerlijke wijze, hun werklozenuitkering opeisen. Aan de andere kant zijn er duizenden werkloos die geen werkloosheidverzekeringen hebben en om die reden niet worden meegeteld.

Het Dominion Bureau of Statistics baseert zijn cijfers op een gemiddeld overzicht van huishoudingen in alle tien provincies. Het is waarschijnlijk juist wanneer men aanneemt dat de DBS cijfers het dichtst bij de waarheid komen. Maar zelfs deze cijfers zijn enigszins vaag door het feit dat in sommige streken alleen seizoenswerk bestaat — de Atlantische provincies bijvoorbeeld — waardoor de juistheid van de bevolkingspercentages verschoven wordt.

Zelfs wanneer men de zogenaamde "unemployables" — diegenen die altijd werkloos zijn, zelfs wanneer er een arbeidstekort is — van deze lijst aftrekt, zijn deze cijfers onrustbarend hoog en geven zij niet alleen de federale regering, maar ook de provinciale regeringen grote zorg. Het algemene gevaar is in feite niet zozeer de moeilijkheden die de individuele gezinnen ondervinden — en deze zijn reeds verontrustend genoeg — maar de gevolgen die deze cijfers op de economie kunnen hebben, in het bijzonder wanneer men de hoogste van de drie opgaven als voorbeeld gebruikt.

Voor velen van ons betekent werkloosheid "depressie". En een depressie betekent het verlies van vertrouwen en een terugloop van 't zakenleven, wat op zijn beurt weer tot meer werkloosheid leidt.

Het vertrouwen in Canada is de belangrijkste factor voor het behoud van een bloeiende economie. Daarom is het zo belangrijk juiste opgaven van werkloosheid te verkrijgen. Om dezelfde reden moet men zich niet laten misleiden, of erger laten ontmoedigen door statistieken, die niet aangeven wat in werkelijkheid bedoeld wordt.

(CS)

Suid-Afrikaanse Calvinistische Nuusdiens

GROOT CALVINISTIESE REDE DEUR SUID-AFRIKAANSE KABINETMINISTER

Met die gebiedseeufees van die Gereformeerde kerk te Pretoria het Sy Edele minister Jan de Klerk met gloeiende oortuiging 'n rede gehou oor "Die toekomstaak van die Calvinisme in Suid-Afrika". Mnr. de Klerk, minister van Arbeid en Mynwese, het die groot skare diep onder die indruk gebring van sy persoonlike Calvinistiese lewensbeskouing, en het almal geïnspireer. Persone wat onlangs uit Nederland na Suid-Afrika verhuis het, het gesê dat dit vir hulle was asof Colijn gespreek het. Die toespraak verskyn in die Maart-uitgawe van "Woord en Daad". Calviniste in Suid-Afrika neem met vreugde kennis van die toenemende opgang van minister de Klerk in die openbare lewe, en vertrou dat hierdie uitgesproke Calvinis steeds 'n groter aandeel sal kry in die verdere leiding van land en volk.

DR. MALAN OORLEDE

Met die diep betreurde heengaan van Premier Hans Strijdom nog in gedagte, moes die volk van Suid-Afrika ook kennis neem van die afsterwe van sy voorganger, dr. D. F. Malan. Dr. D. F. Malan het in Utrecht, Nederland gepromoveer. Soos te verstaan is, was hy nie onder die Calviniste gereke nie. Tog was hy juis doktor in die godgeleerdheid, en het groot agting geniet. Hy was 'n stryder vir Afrikaans en het veel bygedra tot die sterk posisie wat Afrikaans vandag in Suid-Afrika inneem.

DIE KRAG VAN AFRIKAANS

Van die vier provincies van die Unie van Suid-Afrika het Transvaal by verre die meeste blanke inwoners. Meer as sewentig persent van die leerlinge wat in Januarie die skole in Transvaal vir die eerste keer besoek het, se huistaal is Afrikaans. Die verwagting is dat oor twintig jaar die Unie van Suid-Afrika oorwegens Afrikaanssprekend sal wees. Dit is wonderlik as ons reken dat SuidAfrika maar net 34 jaar gelede is voorspel dat die Hollandse taal (bedoelende Afrikaans) binne vijftig jaar sou uitsterwe. Na menslike berekening sou dit seker ook gebeur het. Die driejarige oorlog tussen die twee Suid-Afrikaanse republieke, Transvaal en Oranje-Vrijstaat aan die een kant en Groot-Brittanje aan die ander kant, het gelei tot die ondergang van die republieke, maar die triomf van Afrikaans. Direk uit die oorlog is die eerste Afrikaanse gedig "Winternag" van Eugene Marais gebore . . .

Ander groot digters het na vore gekom: Leipoldt, Celliers en die groot Totius. Waar die Gereformeerde kerk, skaars 10% van die Afrikaanse bevolking, nou eeufees vier, dink hulle met dankbaarheid daaraan dat die twee grootste Afrikaners wat daar nog gelewe het, lidmate van die Gereformeerde Kerk was: Staatspresident Stephanus Johannus Paulus Kruger en Jacob Daniël du Toit (Totius). Van Totius (saam met andere) het ons die Afrikaanse Bybelvertaling en ons skone Psalmberyming. Die Afrikanervolk kan die Here nooit genoeg dank nie dat een van sy grootste kerkmanne, Totius ook een van sy grootste digters was, dat die beryming van die Psalms aan die groot Calvinistiese digter-geleerde opgedra kon word. Daarom is ons Psalms vir ons so wonderskoon. Dank aan die Here vir sy groot genade.

S. A. C. N.

NEDERLANDSE NIEUWIGHEDEN

Elektronenmicroscoop waarmede men een miljoenvoudige vergroting kan bereiken.

Philips N.V. te Eindhoven (Nederland) is uitgekomen met een nieuwe elektronenmicroscoop. Het oplossend vermogen hiervan is beter dan 10 Angstrom, hetgeen wil zeggen, dat details ter grootte van een miljoenste millimeter zichbaar zijn.

Men kan met deze super-microscoop opnamen maken met een elektronenoptische vergroting variërend van 1000 tot 200.000 maal, terwijl men deze opnamen vervolgens langs fotografische weg tot een miljoenmaal kan vergroten. Dit betekent dat hiermede een nieuw tijdperk is ingeluid waarin het mogelijk zal worden moleculaire structuren voor het menselijk oog zichtbaar te maken.

Behalve in de biologie en de geneeskundige sector, zal deze supermicroscoop ook een ruim toepassingsgebied kunnen vinden in de industrie.

SIGAREN MET FILTER.

Daar filtersigaretten reeds meerdere jaren ingeburgerd zijn en door vele rokers verkozen worden boven sigaretten zonder filter, is een sigarenfabriek te Roosendaal (Nederland) nu ook een sigaar met ingebouwde filter gaan vervaardigen.

Het betreft hier een filter van bijzondere structuur, die is gevat in een filterhouder van polystyreen.

Deze sigaar met ingebouwde filter is enig ter wereld; er is octrooi op aangevraagd.

De sigaar is aromatisch, behoudt de goede smaak, trekt licht en brandt vlot en gelijkmatig.

De filter koelt zelfs bij geforceerd trekken de rook af en voorkomt onaangename smaak van eventueel uitgevloeide teerbestanddelen.

Ingezonden:

FEIKE ASMA organ tour

The celebrated Dutch Organist Feike Asma has been invited by the recently formed "Feike Asma Organ Tour Committee" to come to Canada this fall, to give a Series of Organ Recitals. No doubt the news of this invitation will be received with enthusiasm by many who will remember Asma's recitals in Holland and still are enjoying his unique style of playing through the medium of his many records.

The Dutch have in Feike Asma an Organist who not only takes his place among the great Organists of today, but also has in no small way helped to raise the standard of popularity of Organ Recitals to its present level. This is best illustrated by the fact, that Feike Asma gives approx. 200 recitals annually, with a total annual audience well over 100.000 people.

His recitals here in Canada and the U.S.A. will feature works by Bach, Widor, Handel, Liszt, Mendelssohn, Guilmant and the great Dutch Organist and Composer Jan Zwart. Each recital will be concluded with an Improvisation on a theme. The Committee invites all groups and communities, interested in organizing an Organ Recital by Feike Asma, to get in touch with its Secretary Mr. Gerard De Lugt 431 Patricia Drive Aldershot, Ont. for further information.

Kindly notice also that advertisements will appear later on in this publication, stating the entire list of recitals by Feike Asma, complete with place, date and hour.

Contact gezocht

J. De Vries, Stanley, % R.R. # 2, Kakabeka Falls, zou gaarne het tegenwoordige adres weten van

A. DE VRIES

Laatst bekende adres 73 Queen St., Brampton, Ont.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Death and Life

Death and life are the most inescapable in man's existence. In fact the essence of his being is in terms of living and dying. No man can escape either one, even though some try very hard. Some seek to escape the realities of living; others close their eyes to death; and many more do both. But no one can escape either life or death. Both will be woven into the fabric of what every man is, and both will move each toward his own peculiar and permanent destiny.

Life and death! Death and life! Both are so mysterious, and yet so elementary. Both are so distant and yet so very near. Death and life! Where do we find the key to their understanding? Man has been searching for the secret for ages. Where does man find the light that will show him what they are, and where is the power to their accomplishment?

The answer is found in Good Friday and Easter. The riddles of both life and death are laid bare in what happened on Good Friday and Easter. There we see the deep mysteries of life and death unfolding before us. The light is so bright we cannot clearly see all, far less comprehend all that we see. But he that beholds in faith what happened on Good Friday and Easter will have the light and the power to walk the way of both life and death.

☆

To walk the way of both life and death — that is exactly man's problem! Let him then look carefully at the Son of Man. Jesus walked the way of obedience to the Father, the way of compassion, of love, of sacrifice, of service, of righteousness and truth. He walked that way perfectly. And yet he was pressed ever closer toward the chasm of death. The fingers of suffering were clutching the Christ ever more firmly, until he was drained of all life. He himself declared that he "must go to Jerusalem and suffer many things — and be killed —" (Matthew 16 : 21). But how is that? Was not the way he walked the right way? Yes, but the "Lord had laid upon him the iniquity of us all." "He who knew no sin was made to be sin on our behalf," and the wages of that sin is death. Death! Do you want to see death in all of its terrifying agony? Then go to Gethsemane and the cross. But first take off your shoes, for there you stand upon holy ground. You see the Christ descend into the dark chasm of an inpenetrable darkness of complete isolation. It is so dark that you cannot follow, but from the shadows of that outer darkness you hear the cry of the Son of Man, "My God, My God, why has thou forsaken me?" Death seems to rule supreme out there in that darkness. And Christ is out there! Distinctly you hear him say, "It is finished" and soon after "he cried with a loud voice and gave up the ghost."

☆

Now who has won? He who said he was "the way, the truth, and the life" has been swallowed up in the valley of death. Is this the end of that drama of life — that drama that was going to demonstrate and accomplish life? Is life after all only a shadow and the darkness of death the final victor over all life and light? Such is the unspoken pessimism of millions as they ponder the mysteries of life and the darkness of death.

But on the first day of the week faithful disciples came early to the grave, but Jesus was not there. Messengers from heaven said he had arisen. The living Christ appeared to startled disciples and demonstrated his complete victory over death. Now believing eyes rest upon Him who is "the way, the truth and the life" and confidently they shout, "Death is swallowed up in victory. O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory. The sting of death is sin, and the strength of sin is the law. But thanks be to God who giveth us the victory through Jesus Christ our Lord." (I Cor. 15 : 54b—57) He who agonized in outer darkness is now "declared to be the Son of God with power, according to the spirit of holiness, by the resurrection from the dead." (Romans 1 : 4). Here is life, eternal life — for everyone who knows the Son has **eternal** life.

But as the disciple turns his eyes from the "Sun of Righteousness" and looks out toward his own life a long shadow seems still to rest upon the way before him. Why is there still a shadow? And that shadow deepens, losing itself in the darkness of a fearsome valley — the valley of the shadow of death. He thought he had found life and the answer to death. But now he seems to be no further than he was. The shadow still rests upon him, and the valley still lies before him. How now to escape? What does

EASTER MESSAGE

the Lord's deliverance mean? Does it mean that he shall be able to run away from the shadows, and walk around the valley? No, for no matter how fast he runs, the shadow always follows him, and the valley always lies ahead.

How little have God's own children often understood the meaning of life and death — of death and life? A grain of wheat must fall in the ground and die an then it shall live again. So did Jesus as the sinbearer pave a road through the valley of death and arise as the victor for life. But the same must be accomplished in everyone who thinks to share the Savior's life. He too must die with Christ, so that he may live with him. (Romans 6 : 1—11, Col. 3 : 1—3, Gal. 2 : 20' The shadow of suffering and the sorrow of many failures still darken his life. But with Paul he declares "Thanks be to God, which giveth us the victory through our Lord Jesus Christ." (I Cor. 15 : 57) Through the living Christ he now seeks the things which are above (Col. 3 : 1—3, Phil. 3 : 10) He lives because Christ lives in him. The shadow of suffering and failure are dispelled by a daily dying unto sin and self, and living unto the Lord.

☆

The resurrection of Christ is much more for him than a piece of correct information of something that happened about 2000 years ago. The resurrection is firmly founded upon fact, but the fact must be dynamic, a living and victorious Christ in the believer's life. He experiences himself to be more than a conquerer through Christ who loved him. Through Christ he seeks the thin— which are above. But he only seeks the things that are above by dying unto the things that are below. With Christ he dies daily unto sin, that he may live uno the Lord.

But there is always that last dark valley of death. Is there no escape from the valley? Yes, by all means! But here again the grain of wheat must die. The disciples must follow in the path the Savior has gone. Christ said He was "the way." He is also the way through death. He paved a way of light through the dark valley of death, and the disciple must follow in that way. In that faith the disciple ventures confidently into the dark valley. But he stayes close behind Jesus who has the only light for that darkness. He is safe only when he remains close to Him and follows the path Jesus has paved. All other paths lead to an ever deepening darkness.

☆

Christ is the only way and the only life, — also through the valley of the shadow of death.

Christ leads to the light of eternal day, and to the life of eternal blessedness, **through** the valley of death. All of his must follow in the same way, if they would walk in the light and see the blessedness of that life. They must follow through the valley to come to the full light. The grain of wheat must die. But always remember, you will only arrive as you follow Jesus — follow very closely, so closely that you live, yet not you, but Christ lives in you.

T. C. Van Kooten.

LEZERS SCHRIJVEN:

"Hierbij betaling van ons abonnement op Calvinist-Contact. Wij zijn heel tevreden over de inhoud, maar wij zouden het zeer waarderen als er voor de jonge mensen wat meer Engels in werd gebruikt. Wij lezen Uw blad al 10 jaar en wij verblijden ons zeer over de grote vooruitgang. Vroeger verscheen het maar eens per maand en nu is het een behoorlijk weekblad geworden.

Intussen onze oprechte dank voor Uw streven en doorzetting."

Mrs. P. te C. (Ont.)

Rectificatie C.L.A.-NEWS

In het verslag van een C.L.A. vergadering te Sarnia, Ont. in ons nummer van 27 Feb. werd gezegd, dat het voorlopig nationaal bestuur in contact is getreden met de Labour Relation Board. Dit moest zijn: *"zal treden."*

Dr. Kwame Nkrumah, Premier of Ghana, was presented with a pocket edition of the New Testament at the recent All-African Peoples Conference at Accra Ghana. The presentation was made at the Government House by Mr. Glenn Wagner, Foreign Secretary of the Pocket Testament League, and Mr. Sam Befus, Field Director of the League in Africa. Dr. Nkrumah graciously accepted the New Testament with these words: "I will make good use of this precious gift".

Dr. NKRUMAH
. . . will use Testament . . .

In the past three years The Pocket Testament League has distributed four million portions of Scripture in 25 of the principal languages and in 14 countries of Africa. Currently the League is engaged in an intensive campaign in Nigeria, Africa's largest nation, and in Ghana the center of much of Africa's struggle for politic freedom.

• • •

The Executive Committee of the World Council of Churches, meeting in Geneva last month, voted to withhold formal comment for the time being on the Vatican's announced intention of calling an ecumenial council.

• • •

Queen Elizabeth the Queen Mother of England, is expected to be received by Pope John XXIII when she visits Rome next month.

Rev. J. Van Harmelen.

Around the World

The Canadian Baptist, the official paper of the largest Baptist denomination in Canada, will celebrate hundred years of continuous service under the present name.

It is the paper of the Baptist Convention of Ontario and Quebec, (President Mr. J. Root, Orton, Ont.) and the Baptist Union of Western Canada (president Mr. C. G. Carter, Winnipeg, Man.).

The annual convention will meet in Kingston at Queen's University, June 22-25, 1959, to be followed immediately by the Fifth Triennial Assembly of the Baptist Federation of Canada, June 25-28, 1959.

• • •

The final figure of the 1958 Missionary and Maintenance givings of the people of the United Church — $6.381.495. This is a 10.37 per cent increase over last year.

This amount, though the most important of the church's contribution, is only a part of a great total.

There are about a million church-members, though three millioen persons are believed to be under pastoral care of the United Church.

• • •

On January 1st The Canadian Churchman (Anglican) published an editorial "Time is not yet" for union. On February 1st The Observer (United Church) made an editorial reply. On February 2nd the Moderator of the General Council of the United Church of Canada sent a letter to the editor of The Churchman, and a copy to the Acting Primate of the Anglican Church, Archbishop Philip Carrington. On February 9th the Anglican Committee on Reunion, meeting with the House of Bishops, released a statement to the press. Rt. Rev. Angus J. MacQueen, Moderator of the United Church, said the committee's recommendations were encouraging and interresting, and would receive serious consideration by the United Church's Committee on Union.

Church-life in Canada: Rev. J. Van Harmelen

BOARD OF EVANGELISM OVER DEFENSIE

The Board of Evangelism and Social Service of the United Church approved a motion under the heading "Lessons from AVRO"

Rev. J. VAN HARMELEN
Is de board de kerk?

Elke kerk heeft haar officiële vergaderingen. Wij spreken doorgaans van vergaderingen van de kerkeraad, de classis en de synode. Andere kerken hebben voor dergelijke vergaderingen andere termen. Zo spreken de Presbyterianen b.v. van presbytery als wij classis, van synode als wij regionale synode, en van general assembly als wij generale synode bedoelen.

De United Church heeft in de local church vergaderingen van de official board, de session, de board of trustees, de committee of stewards, terwijl een classis daar presbytery, een particuliere of regionale synode, conference, en een generale synode, general council heet.

Zulke synoden, general assemblies, of general councils kunnen natuurlijk op hun vergaderingen niet al het werk doen. Daarom hebben sommige kerken een dagelijks bestuur, en verder ook deputaatschappen en commissies in het leven geroepen, om als de "synode" niet vergadert, voor de kerk het werk te doen. Executive Committees, Boards, and Standing committees noemen we deze lichamen.

De United Church heeft ongeveer twaalf van zulke deputaatschappen. Een belangrijke board is die voor Christian Education. Ook die van Home Missions en Overseas Missions mogen er zijn. The board of Finance heeft zelf weer drie departementen, voor de Treasury, Missionary and Maintenance, en Pensions.

Er wordt heel wat werk verzet. Maar.... de Board of Evangelism and Social Service laat toch het meest van zich spreken. Enkele jaren geleden door zijn jaarverslag Frontiers of Faith, met als belangrijke outlines: The Christian and Gambling, The Church and the World's Hungry People. Nu, door zijn "Lessons from AVRO."

Deze board timmert het meest aan de weg. Dat blijkt ook wel uit het agendum voor de voorjaarsvergadering, dat niet minder dan 303 bladzijden telt, en onder meer de volgende onderwerpen aan de orde stelt: Capital punishment; the church, radio and television; corporate sin in the Bible; Mao to write Poor Nation's Bible; Record Canadian race track gambling; liquor advertising; the poison of apartheid; drug addiction in British Columbia; artificial insemination; obscene literature; the case against sweepstakes; the strike weapon; the legal status of married women; man and automation; recognition of China; the Colombo plan; Christians and the prevention of war.

Een overladen programma zouden we zeggen. En toch zeer belangrijke onderwerpen. Met belangstelling zien we het jaarlijks rapport tegemoet.

Een belangrijke vraag is: hoe komen al deze onderwerpen op het agendum van deze boardvergadering? Ze zijn niet uit de kerk opgekomen via presbytery en conference. Ze zijn ontsproten aan het "brein" der leden, en de resoluties worden voorgesteld door commissies uit de board.

In die zin zijn veel van deze onderwerpen, hoe belangrijk ook op zichzelf, geen "kerkelijke" zaken, en het mag ons bevreemden dat de kerk zich met al deze dingen bemoeit. De verklaring daarvoor ligt in het wijde mandaat van deze board. Evangelism and Social Service zijn in deze board verenigd onder het motto: "faith and work should be married". Verkondiging van het evangelie mag nooit gescheiden worden van het tonen van het evangelie in goede werken. En door de resoluties van de board wordt de kerk gedreven op de weg van de goede werken.

Deze board bestaat uit dertig leden. Men spreekt op m.i. onschriftuurlijke wijze over "half-en-half clergymen and laymembers", zowel mannen als vrouwen, benoemd door de General Council, terwijl alle elf conferences er in vertegenwoordigd zijn.

Het vergaderen schijnt ook tijdrovend en vermoeiend te zijn, want tijdens de laatste uren van de boardmeeting waren er nog slechts elf van de dertig leden aanwezig, en toen... werd de stofopjagende Avro-resolutie in stemming gebracht, en met zeven tegen vier stemmen aangenomen.

En de vraag wordt gesteld door J. B. McGeachy in the Financial Post van 7 Maart: "How representative are these boardmembers of the 2.9 million in the United Church (or the 955,000 who are regular communicants)?" "The resolutions the board debates and passes do not come to it from the congregational grassroots. They are not previously threshed out and sifted in debate in churchhalls across the land. Nor are they passed on to the 2.9 million United Church adherents for subsequent approval, rejection or amendment."

En hij uit dan ook zijn critiek onder het hoofd:

SO FEW SPEAK FOR SO MANY.
United Church wants a defenceless Canada.

De Avro-resolutie begint met het te betreuren dat zovelen die betrokken waren bij de bouw van de Arrow plotseling op straat kwamen te staan, maar gaat dan voort met het volgende betoog:

Eerste stelling: In deze eeuw van kernwapenen is de enig mogelijke manier van verdediging, de aanval.

Tweede stelling: Een aanval met kernwapenen is immoreel.

Conclusie: Canada stop alle uitgaven voor militaire doeleinden en gebruik al het geld dat vrij komt voor "research, technical aid, education and social services."

Het is interessant te vernemen hoe McGeachy denkt dat de board tot deze resolutie gekomen is.

Hij kan de secretaris van de board, Rev. J. R. Mutchmor deze keer hiervan geen verwijt maken, daar hij tot de vier tegenstemmers behoorde. Hij wijst in de eerste plaats op Dr. James S. Thomson, een vroegere moderator van de United Church, die zich het vorig jaar een vurig voorstander toonde van Canada's neutraliteit. In de tweede plaats weet hij te vertellen dat Dr. Hugh Keenleyside (the Canadian who is director of technical aid for United Nations) waarschijnlijk zo'n invloed op hen gehad heeft, dat ze besloten "that Canada should abandon defence expenditure on moral grounds."

Deze directeur hield nl. een rede vor de board, waarin hij hun vertelde dat puur ongelovigen de christenen voorgaan in hun propaganda tegen de atoomoorlog. Hij haalde een uitspraak aan van de aartsbisschop van Canterbury, die gezegd zou hebben dat als de mensheid ten prooi viel aan een verwoesting door atoomenergie, dit dan Gods wil was. En de spreker vindt dit kenmerkend voor de houding van vele geestelijke leidslieden. Bertrand Russell, een volkomen ongelovige, stelde echter aan Engeland voor om alle verdediging prijs te geven, en het leven onder een communistisch regiem te verkiezen boven een algehele verwoesting.

Het lijkt me niet verstandig van een deputaatschap ener kerk om over zo'n moeilijk onderwerp, zonder enige kerkelijke aanleiding of opdracht, een uitspraak te doen op de laatste dag van een reeks vergaderingen, terwijl negentien van de dertig leden de vergadering reeds hebben verlaten, en er van eenstemmigheid zeker geen sprake was.

En zeker mag de vraag worden gesteld: is de board de kerk- Is het kerkrechtelijk juist dat deze elf mensen, die tenslotte op de laatste vergadering van de board nog waren overgebleven, namens de kerk... of op hun eigen houtje?... "lessons from Avro" in het publiek doceren, voordat hun rapport door de general council goedgekeurd is? Het likt me vreemd in zo'n vergadering, die toch gezien mag worden als een studievergadering, waarin de rapporten voor de "synode" worden geboren, een verslaggever van de Financial Post aan te treffen. Of.... moet het een goede gewoonte worden geacht dat een rapport van een board, voor de behandeling op de general council, reeds in het publiek van alle kanten kan worden bekeken en bestreden? Als dat de bedoeling is, en het lijkt er veel op, al ontkent Mr. McGeachy dit, dan zal de discussie wel op gang komen. Alleen.... er zijn zoveel onderwerpen, dat men bijna door de bomen het bos niet ziet. Komt het voorstel straks op de vergadering van de general council dan heeft het "lesson from Avro" al veel van zijn actualiteit verloren. Zal er dan iemand zijn die zegt: I move, ongetwijfeld zal een tweede gevonden worden die aanvult: I second, aan de "remarks" zal bijna geen einde komen, en als men tenslotte "ready is for the question" zal blijken dat deze board wel geluid heeft gegeven, maar het was een eigen geluid, en niet het geluid der kerk.

Het hoofdbezwaar van J. B. McGeachy blijft: "the resolutions are the handiwork of very small groups of persons, uninstructed by constituents and sometimes strongly influenced, I have no doubt, by the leader, Dr. Mutchmor, for whom they clearly have high regard and genuine affection."

Het is soms gelukkig dat een rapport nog maar een rapport is. De United Church zèlf heeft nog niet gesproken.

WONEN IN EEN NIEUW LAND

★

LIVING IN A NEW COUNTRY, door Ds. T. C. Van Kooten. Uitgegeven door de Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ontario.

Hier is een boek dat eigenlijk al veel eerder geschreven had moeten zijn. Vooral in de eerste jaren van de immigratie had het goede diensten kunnen bewijzen. Hiermede is echter niet gezegd, dat het niet ook nu nog in een behoefte voorziet. Integendeel, nieuwe immigranten helpt het wegwijs te worden, maar ook zij, die hier reeds vele jaren zijn, kunnen er nog veel uit leren. Feit is, niemand zal dit boek zonder vrucht lezen. Ook de z.g. "old-timer" en de volbloed Canadees zouden goed doen om kennis te nemen van dit boek, opdat zij de nieuwelingen beter zullen kunnen verstaan en voorthelpen.

Het eerste doel van de schrijver is om nieuwe immigranten te doen inzien welke houding zij moeten aannemen tegenover Canada en alles wat er in dit land gevonden wordt, en hoe zij zich het best kunnen aanpassen. Zij moeten dit doen niet alleen om er persoonlijk baat bij te vinden, maar vooral ook om een zegen te worden voor hun nieuwe vaderland.

De schrijver is zelf een kleinzoon van een immigrant, en gedurende de laatste zeven jaar heeft hij als herder en leraar van een grote stadsgemeente onder de immigranten gearbeid. Dit maakt hem bizonder geschikt om zulk een boek te schrijven. Want aan de ene kant kan hij vanwege zijn afkomst en arbeid de positie van de uit de oude wereld gekomen immigranten verstaan en waarderen; aan de andere kant kan hij ook, zelf in de nieuwe wereld geboren en getogen zijnde, een goed begrip hebben van het culturel en geestelijk klimaat daarin.

Iets anders, dat de lezer zal treffen is de sympathieke manier waarop Ds. Van Kooten zijn onderwerp behandelt. Hij tracht aan beide, de Canadese en de Europese wereld recht te doen.

In het eerste hoofdstuk tekent hij de verschillen die er tussen die beide werelden zijn. En in het tweede beschrijft hij de spanningen en moeilijkheden die een overplaatsing van de ene naar de andere met zich medebrengt. Maar dan in het derde hoofdstuk wijst hij de rechte weg aan, om die moeilijkheden te overwinnen en die spanningen te overbruggen. Volgens Ds. Van Kooten is dit de weg der heilzame integratie. Dit is het ideaal dat de immigrant moet nastreven. Hij moet zich niet isoleren, en nog veel minder zich eenvoudig laten assimileren, maar hij moet integrerend deelnemen aan het volle Canadese leven. Dat betekent, dat hij dan allereerst moet trachten zijn nieuwe omgeving te verstaan. Verder, dat hij zo veel mogelijk die zal zoeken te waarderen. En dan eindelijk, dat hij zich bewust daarbij aan zal passen. Dit houdt in dat hij niet kritisch tegenover Canada mag staan. Maar ook, dat hij niet zonder meer alles wat hij hier vindt maar direkt moet overnemen en verheerlijken, zodat hij ontrouw zou worden aan zijn afkomst. Integendeel, beproevende alle nieuwe dingen, laat hem terzelfdertijd het goede dat hij meegenomen heeft behouden.

In dit verband gebruikt de schrijver het gepaste beeld van een man die een tweede vrouw getrouw heeft. Om zijn verplichtingen tegenover die tweede vrouw na te komen behoeft hij zijn liefde voor zijn eerste vrouw niet te verloochenen. Neen, maar net zo als hij zijn eerste vrouw liefgehad en vereerd heeft, zo zal hij het ook zijn tweede doen. Nu, op dezelfde wijze moet een immigrant dezelfde loyaliteit betonen aan zijn nieuwe vaderland welke hij vroeger zijn oud vaderland toedroeg. Want dan zal hij waarlijk hier tot een zegen kunnen zijn.

In het vierde hoofdstuk wordt naar voren gebracht dat deze integratie een proces moet doorlopen. Het is zowel natuurlijk als zielkundig onmogelijk voor het eerste geslacht immigranten om dit gehele proces in hun leven nog te kunnen doorlopen. Want dat geslacht zal zich nooit geheel kunnen ontdoen van zijn verleden dat het in het oude vaderland heeft doorgebracht. Iemand die dit wel tracht te doen maakt zich belachelijk. Maar ook de Canadees moet die onmogelijkheid van de volle integratie in dat eerste geslacht inzien en dus geduld hebben met de nieuwe immigranten.

Het tweede geslacht, of de kinderen der immigranten, hangen volgens de schrijver als het ware tussen de oude en de nieuwe wereld in. Dit maakt het enigszins moeilijk voor hen, omdat zij zullen voelen alsof zij eigenlijk nergens thuis behoren. Maar in het derde geslacht kan de volle integratie eerst werkelijk bereikt worden.

In het vijfde hoofdstuk wordt het integratie-proces zelf ontleed. De nieuwe immigrant wordt gewaarschuwd tegen de valstrikken waarin hij zou kunnen geraken; en verder worden hem wijze wenken gegeven, hoe hij in dit proces zich het best gedragen zal. De veiligste weg naar de volle integratie is die van getrouw te zijn. Tot voorbeeld hiervan wordt Jozef in Egypte hem voorgehouden.

Verder worden nog behandeld de instanties die hem in dit proces kunnen helpen. En hieronder verkrijgt de kerk een ereplaats.

Een afzonderlijk hoofdstuk wordt gewijd aan de immigranten en hun kinderen. De ouders worden gewezen op het gevaar om niet te krampachtig vast te houden aan de gewoonten en zeden van het oude vaderland, zodat zij hun kinderen, die aanpassen willen, niet meer zouden begrijpen. En de kinderen worden gewezen op het gevaar van hyper-Canadees te willen worden, waardoor zij geen oog meer zouden hebben voor het goede dat zij in hun afkomst kunnen vinden. Dus, beide ouders en kinderen moeten een goede balans weten te treffen tussen de "parent-controlled home" van de oude wereld en de "child-centered home" dat zich voordoet in de nieuwe. Laten de ouders hun kinderen de beginselen leren, die hun leven moeten beheersen; en laten die kinderen die beginselen zoeken toe te passen in het nieuwe land. Dit is wel een van de beste hoofdstukken in het gehele boek, en de moeite waard om meer dan eens gelezen te worden.

Het zevende hoofdstuk is getiteld "Nationalism en Prejudices" (Nationalisme en Vooroordelen). Hierin worden verscheidene dingen besproken, o.a. ook het nut van de aparte immigranten-organisaties, die de nieuwelingen kunnen helpen om de overgangsperiode voor hen gemakkelijker te maken.

Het boek sluit met een hoofdstuk over "His Heritage." Hierin wordt gewezen op het goede dat de immigrant met zich meegebracht heeft uit zijn oud vaderland, en hetwelk hij zijn nieuw vaderland moet mededelen, en waarmede hij het moet dienen.

De waarde van dit boek ligt vooral hierin, dat het niet bij de oppervlakte blijft staan, maar inzonderheid de diepere en geestelijke problemen van de immigrant bespreekt. Jammer, dat sommige Canadezen en ook sommige immigranten zelf voor die dingen geen oog hebben, zoals b.v. blijkt uit de zeer oppervlakkige beoordeling, dit boek te beurt viel in de Hamilton "Spectator" van 21 Februari, 1959. Maar schrijver dezes is overtuigd dat ons volk dat Calvinist-Contact leest meer begrip en meer waardering zal hebben voor wat Ds. Van Kooten naar voren brengt. Het is waar, soms valt de schrijver wel ietwat in onnodige herhaling; maar in het geheel genomen is dit een boek dat enthousiast aanbevolen kan worden en dubbel waard is om gelezen en ter harte genomen te worden.

A. Persenaire.

Leeke-dichten

THE IMMIGRANT'S CHILD

You are small, too young to go away
To such a far country any day.
It is true your parents are going too,
But they are so much older than you.
They know where they're going, but you do not.
They have not consulted you about your lot.
Believe them though, whenever they say
That they are doing this for your future day.

The journey you take is strange and long.
You certainly hope nothing goes wrong.
The country itself is frightening to you,
The bigness, the people, the language too.
You feel out of place; it's so hard to adjust.
You know though, that do this you must.
Your problems are great and you stand alone.
Poor child, you must fight this out on your own.

Little by little you begin to understand
The language and habits of this new land.
You start to forget the old and love the new.
You want to belong to this country too.
No more alone you have taken your place
In this country and among its race.
You still have your troubles but not as bad
As those which you once formerly had.

You have grown up and now belong to this land.
The proof of citizenship is in your hand.
You belong to this country every inch of the way.
You will never forget that happy day
When you promised this country you loyalty true
You belong to it and it belongs to you.
You love the whole country, the tame and the wild.
You are glad you were once an Immigrant's Child.

Audrey de Ruyter.

In deze rubriek geven wij af en toe een plaatsje aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog stellen, zullen de inzendingen toch aan bepaalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

ANKE

door

FOKA VAN LOON

KORTE INHOUD: Anke, de vrolijke dochter van de Noord Hollandse dorpssmid Van Dalen logeert op het ogenblik bij haar grootouders. Grootvader heeft een kwekerij, die niet alleen dient om een bestaan op te brengen voor hemzelf, zijn vrouw en hun twee ongetrouwde volwassen kinderen — een geestelijk gestoorde Oom Klaas en de dappere Tante Lien — maar de kweker betracht ook praktisch christendom door op zijn bedrijf werk te verschaffen aan een paar jonge kerels en Jannus, een achterlijk mannetje, dat door de diaconie wordt onderhouden. Jannus is gewoon, Tante Lientje aan te spreken als zijn eigen lieveling, zeer tot verdriet van de goedhartige ongetrouwde vrouw. Hij doet het ook weer, als de familie op Zondagmorgen het diaconiehuis passeert op weg naar de kerk . . .

(27)

Anke peinst over 't mysterie, dat iemands denken door één of andere duistere macht, zo wordt belemmerd en gekluisterd dat 't eenvoudigste niet tot hem doordringt, maar een ogenblik daarna stelt ze met de moed en 't vertrouwen van de jeugd vast, dat 't toch ook niet zo'n heksentoer moet zijn, om Jannus zo te bewerken, dat hij voortaan tante Lien het bloed niet meer naar 't hoofd doet stijgen met z'n goed bedoelde, maar wel wat familiaar klinkende begroetingswijze. Zij wil op een keer, dat de gelegenheid gunstig lijkt, toch eens proberen, of ze dat niet klaar kan spelen.

Anke zal zich echter niet aan de hervorming van Jannus en zijn manieren kunnen wijden, want die volgende Maandag brengt 's morgens al vroeg tante Lien een brief boven, waarin haar vader in korte woorden meldt, dat moeder niet erg lekker is en graag zou zien, dat Anke naar huis kwam.

Anke kijkt met een sip gezichtje van het simpele stukje papier, dat hier en daar het afdruksel van een zwarte vinger vertoont, naar tante Lien, die voor het het bed staat en nieuwsgierig informeert: "Nou, wat is het? Tocn geen zwarigheid?" Haar nichtje reikt haar stilzwijgend de brief. Als ze één woord zegt, zal ze gaan huilen, dat weet ze.

Tante schudt bedenkelijk het hoofd: "Cornelia te bed? Dan is ze er bepaald niet te best aan toe. Dat kenne we nog wel van vroeger!"

Als een plotselinge bliksemstraal, zó fel slaat na deze woorden de angst in bij Anke. Weg is de teleurstelling om de korte duur van haar vacantie, verzwonden de gedachte, dat eigen genoegen in gedrang raakt.

Moeder is misschien erg ziek en zij, Anke ligt hier, behaaglijk in bed en krijgt een kopje thee op een blaadje met een mooi kanten kleedje. De tegenstelling treft haar zo, dat 't haar bijna lichamelijk pijn doet.

"Tante, help u me gauw? Ik ga dadelijk naar huis. Zou ik de eerste trein nog kunnen halen?" vraagt ze met gejaagde stem. Tante denkt even na: "De eerste trein is al weg, maar als je vlug bent zou je die van kwart over achten kunnen halen!" Tante Lien schrikt er van, met zo'n vaart komt Anke uit bed, in een paar stappen is ze bij de wastafel, plenst het water in de kom en dompelt haar gezichtje onder, zoals haar vader en Jan het ook plegen te doen. Ze droogt zich snel met de ruwe badhanddoek.

Tante Lien, aangestoken door Anke's driftige jacht, stommelt onderwijl naar beneden en doet daar verslag van de inhoud der brief, terwijl ze Anke's ontbijt inpakt.

Grootmoeder in haar hoekje is geheel verbijsterd: "Och, och, wie zou dáár nu om denke! Cornelia ziek en 't kind naar huis. Wat kan er gauw wat komen!"

Anke komt binnen, geheel reisvaardig, de koffer in de hand. "Moet Ome Klaas ook efkes mee voor de bagage?" vraagt Opoe.

"Wel nee," zegt Anke "er zit haast niets in."

"Och, wel nee, dat zal 't ook wel niet, je had toen puur zo'n vrachie aan die stoet en de frambozen." Opoe snuft: "'t Sloof, had ze zich daar ook nog druk voor maakt. En vanzelf al lang niet goed. Ze heb 't zo lang mogelijk onder zich houden. Wel, wel, m'n arme kind! Wat neemt dit een raar end, niet?" Zo lamenteert Grootmoeder. Anke luistert maar half.

"Ik moet Opa en Ome Klaas nog gedag zeggen," bedenkt ze en is meteen de deur al uit.

Opa is er beduusd van: "No, jong, jong. Je moeder ziek, zeg je? Da's niet best, m'n kind! Vanzelf, je ken nou thuis niet mist worde!"

Ome Klaas begrijpt er niets van! Onwillig laat hij toe, dat Anke hem de hand schudt. Hij stoot onverstaanbare klanken uit. Ze laat het aan Opa over om de onnozele, die totaal uit 't veld geslagen is, uiteen te zetten waarom ze zo onverwacht moet vertrekken. Enigszins tot zich zelf gekomen, stottert hij dan ook: "Wat wil het meidje?" Opa probeert hem duidelijk te maken, wat er gaande is, maar zonder succes. Anke heeft hem beloofd, elke avond een spelletje met hem te zullen doen. Dat vooruitzicht heeft hij nu niet meer, daarom is Ome Klaas de hele dag verder uit zijn doen. Hij schopt kwaadaardig een emmer met gier omver, harkt als een bezetene in een pasgezaaid bed postelein en plukt de bessen, rijp en groen, door elkaar. Niemand kan hem overtuigen dat het noodzakelijk was, dat Anke heenging. Hij mompelt boos lelijke dingen aan 't adres van tante Lien, snauwt tegen zijn bedroefd uitziende moeder, en brengt zijn oude vader tot wanhoop, door de hele dag iets anders te willen, dan hem wordt opgedragen. Hij bederft tien maal zo veel als andere dagen.

Na een gehaast, maar teder afscheid van Opoe, en de stellige belofte, dat ze de logeerpartij herhalen zal, stapt Anke naast tante Lien de deur uit. Opie, die hen naziet, kan een glimlach niet onderdrukken. De korte benen van tante Lien zullen 't moeten afleggen tegen het marstempo van haar nicht. Bij de hoek van de straat keert Anke zich nog eens om. Het valt grootmoeder eerlijk mee, dat het kind dáár nog om denkt. Tante Lien werpt een blik op haar horloge; haar borst gaat heftig op en neer. "M'n lieve kind," roept ze dan verlicht uit, "wat doene we toch mal, wij lijke ons hoofd wel helegaar kwijt, 't is nog kwart voor achten. Je hebbe dus nog een half uur de tijd. En in tien minute lope we naar 't station; dat is te zeggen, voor een mens van mijn postuur. Als jij zó door holle, ben je er in drie." Anke blijft schuldbewust staan en ziet hoe het rood op tante's wangen donker geworden is als van een pioenroos.

"Stoetel," scheldt ze zich zelf. "Voor m'n straf moest u me alleen verder laten gaan." Maar tante, in haar nopjes, dat het met de tijd zo meevalt, glimt al lang weer van tevredenheid. "We benne allegaar van de kook," zegt ze, "jij niet allenig! Je had makkelijk thuis nog eten kend. Maak ik me daar heel mans een pakje met brood klaar. We benne Klorissen, op een rijtje af. Geen beschuit nog, niks in je maag!" Tante wordt bedroefder, naarmate ze er zich in verdiept, welke mogelijkheden ze voorbij heeft laten gaan, om haar nichtje voor 't laatst te vertroetelen. Anke verzwijgt, dat haar kopje thee op 't nachtkastje staat, koud en onaangeroerd.

Eensklaps verheldert de blik van tante Lien. Ze trekt Anke mee, een kleine comestibleswinkel binnen.

"Laat ons hier klein efkes wat voor je halen, zo een aardigheidje voor onderweg!" Op haar alarmerend bellen — ze doet een paar keer de deur snel open en dicht — komt door een smal gangetje een klein, dik vrouwtje naar voren geschommeld. Ze strijkt haar haren onder 't gaan haastig weg onder een wit gehaakt nachtmutsje: "M'n goeie mens? Lientje, je bent an de vroege kant. Ik ben amper uit m'n bed."

Tante Lien vertelt veel te uitvoerig naar Anke's zin, hoe ze zo matineus komt en besluit: "'t Meidje is zo akelig de deur uitraakt, ze moet wat van me mee hebbe voor de reis. Ik had docht, een doosje flikken en een buske met koek voor d'r moeder. Wat jij, m'n kind, 't is aârs zo'n kâle thuiskomst!"

Anke trippelt van ongeduld. "We verlaten ons toch niet te veel, tante?"

Tante's belangstelling concentreert zich momenteel echter op de dozen en doosjes die juffrouw Millenaar voor haar uitstalt. Ook deze doet 't zich wel aan tijd: "Zo, zo, ben jij een meidje van Cornelia! Nou, we hebbe wat of lacht met mekaar, je moeder en ik. We konden 't zomaar altijd erg goed samen vinden" en dan, met een lachende blik naar Anke: "Nou ben je precies je moeder van vroeger, as 't er niet zinde. Zo heb 'k er nog op een pertretje, toen had ze een jurk an, waar ze een barre hekel an had! Wel wel, as twee druppels water, zo sprekend!"

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
R.R. 4 — Blenheim, Ont.

BOEKEN
VAN, VOOR EN OVER VROUWEN

Het lezen van een goed boek, ook een roman op z'n tijd, is belangrijk. Moeders hebben daar meestal maar weinig tijd voor, maar ze moeten nooit zover komen, dat ze er helemaal geen tijd meer voor hebben. Het kan U zo ontspannen, als U met een mooi boek eens een half uurtje Uw eigen leven helemaal vergeet. Als U nog de rust kunt vinden — ook binnen in U zelf — om even helemaal op te gaan in het verhaal van een andere vrouw, dan kan U dat voor Uw eigen leven weer een nieuwe kijk op de dingen geven. Het lezen van een fijn verhaal is een uitstekend middel tegen moedeloosheid, heimwee of geestelijke vermoeidheid.

Om deze reden willen wij af en toe op de speciale Vrouwenpagina van Calvinist-Contact U in kennis brengen met boeken, die vooral de belangstelling van onze ladies verdienen. Er zal variatie in zijn, zoals er variatie is in de drie boeken, die we deze keer bespreken. We hebben op het oog MOEDER DITTA[1]), IK HEB ALLEEN MAAR TOEGEKEKEN [2]), en NIEMAND IS ALLEEN [3]) .

Moeder Ditta is bij velen onze stellig al bekend. Het is in een vierde druk verschenen en de uitgever heeft er een juweeltje voor Uw boekenkast van gemaakt. Maar vooral om te lezen is het een juweeltje, dat U keer op keer verkwikt door de fijne humor en U diep zal roeren door de geloofsmoed en ook de geloofsmoeilijkheden in het gezin van deze moeder. Ze sterft op de avond voor haar vertrek naar Canada, maar dat betekent voor haar het ingaan in een beter Vaderland.

Van Nelly Van Dyk-Has zijn al heel wat boeken verschenen, maar "Ik heb alleen maar toegekeken" is ongetwijfeld een van haar beste werken. Het vertelt van een jonge vrouw, die ongelukkig is in haar huwelijk maar altijd de kracht bij God zoekt, ook als ze alleen achter blijft in de oorlogstijd. De verschillende karakters in dit boek zijn bijzonder levendig beschreven en de kracht van het geloof krijgt heel praktisch betekenis in dit verhaal. Het verscheen in een tweede druk in een aantrekkelijke uitvoering voor lage prijs.

We zouden "Niemand is alleen" een ongewoon boek willen noemen, maar dan in gunstige zin. De schrijfster heeft een heel moeilijk onderwerp aangedurft en heeft toch zichzelf niet onderschat.

Wat andere mensen niet zien kunnen en ook niet weten, dat draagt Geesje, de hoofdpersoon van dit boek, als een zwaar geheim in zich mee, ze is ongeneeslijk ziek en en heeft maar korte tijd meer te leven. De dokter heeft het haar gezegd. Maar ze wil nog leven. Ze voelt zich zo goed. En ze leeft ook bewust en heftig soms, tot haar laatste dag toe. En wat zij in die maanden beleeft, wordt ons in dit boek zo aangrijpend getekend, dat we zelf soms niet kunnen geloven, dat deze jonge vrouw sterven gaat.

Ze is een gescheiden vrouw en ze heeft een vriendin, die we netjes een "slechte vrouw" zullen noemen. Onder zulke omstandigheden is het dubbel moeilijk, een navolgster van Christus te zijn. Wat een geweldig heerlijk boek, waarin dit eerlijk ontdekkend te lezen is.

Onze vrouwen — en mannen — mogen wel heel dankbaar zijn, dat het schrijverstalent niet uitsluitend aan mannen is gegeven. Wij zijn blij, dat een christelijke schrijfsters zijn, die de gave hebben om in heel gewone taal en in heel gewone verhalen van heel gewone mensen het hoogst ongewone van Gods liefde en de kracht van de Geest Gods te laten zien.

O.

1) *MOEDER DITTA, door A. M. De Moor-Ringnalda. Uitg. T. Wever, Franeker, vierde druk.*

2) *IK HEB ALLEN MAAR TOEGEKEKEN, door Nelly Van Dyk-Has. Uitg. J. H. Kok, Kampen, tweede druk.*

3) *NIEMAND IS ALLEEN door Annie Ferwerda-Van den Berg. Uitg. J. H. Kok, Kampen.*

KLEIN GELUK

Geluk is puur, als zon op warme wegen,
als graan, dat langzaam aan te rijpen staat;
als gras, dat fris, zich opricht na de regen,
als een bloem, die in het zonlicht opengaat.

Geluk is broos en teer als vlindervleugels,
als spinrag dat door wind bewogen wordt,
als 'n klein insect, verscholen in de velden,
als herfstblad, dat verwaaid is en verdord.

Geluk is óók ongrijpbaar als de zwaluw,
die sierlijk scheert in zondoorgoten lucht:
ongrijpbaar als het zonlicht, en de schaduw!
Ongrijpbaar als der winden zacht gerucht.

Tòch heb ik eenmaal het geluk gevonden,
dat ligt in kleine vreugden van de dag:
een bloem, een lach uit blijde kindermonden,
de zon, zó stralend als ik nimmer zag;

en 'k wist, dat dit het hoogst geluk mag heten:
zijn spel te spelen en zijn kleine plicht
van elke dag weer trouw ten uitvoer brengen.
Zijn leven zien in Gods vertroostend licht!

M. A. V.

"*Neem het maar gemakkelijk*", *zegt Dr. W. H. Fahrni van Vancouver, die beweert, dat een slappe, ingezakte houding het beste middel is tegen pijn in de rug. Zijn revolutionair advies, om gerust slungelachtig te lopen, inplaats van "buik in, borst naar voren en rug recht" wordt ondersteund door sommige geneeskundigen. Maar als U geen last van pijn in de rug hebt, mag U natuurlijk wel fier rechtop blijven lopen . . .*

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

We gaan verder met de brief van Rita uit de vorige Schemerlamp. Nu komt dus een immigrantengezin in Canada aan en sluit zich aan bij een van onze kerken. Is het een gemeente, die geheel uit newcomers bestaat, dan is de overgang niet zo groot. Al is het kerkelijk leven toch wel wat verschillend van dat in Holland om de simpele reden, dat plattelanders en stedelingen uit vele provincies door elkaar gemengd worden en er dus allerlei verschillen aan het licht komen.

Groter wordt de overgang, als dit gezin zich aansluit bij een gemeente, die voor het merendeel uit oldtimers bestaat. Tussen de gevoelens en opvattingen van oud en nieuw ligt een "afstand" van ruim dertig jaar. Natuurlijk wil ik niet zeggen, dat er bij de old-timers geen voortgang is geweest in die tijd, maar deze bewoog zich toch wel in een andere richting dan die van hun geloofsgenoten in Nederland. Wij hebben al gezien, dat dit verklaarbaar is: wij maakten een oorlog mee in al zijn verschrikking en met alle gevolgen. Persoonlijk zie ik daar nog steeds één der sleutels tot het probleem, want tussen de old-timers kerken van nu en de Nederlandse kerken in de dertiger jaren, was niet zo'n wijde kloof.

In dit verband is het interessant om te bepalen: hoe ziet een oldtimer, die nooit meer een trip overzee gemaakt heeft, Nederland? Wel, hoe raar het ook klinkt, ondanks alles wat hij er over horen en lezen mag, nog steeds zoals hij het verliet. Daar kwam ik op mijn eerste dag in Canada al achter en dit heb ik ook in latere jaren meermalen opgemerkt.

Deze kloof strekt zich uit over alle gebieden, waarop oud en nieuw samengaan, vooral kerkelijk. Daarbij komt nog, dat in een old-timers gemeente vrijwel altijd een Amerikaanse predikant staat, waardoor dus het kerkelijk leven dadelijk een sfeer krijgt, die vreemd is voor de newcomer. Wat je dan al gauw hoort, is scherpe critiek aan beide kanten. De newcomers zeggen: lieve help, de lui zijn hier jaren ten achter, ze hebben de instelling van onze grootouders! De oldtimers vinden de nieuwe leden een modern en vrijgevochten soort Christenen met zienswijzen, waaraan ze zich ergeren. Kortom, tussen oud en nieuw botsen de opvattingen over een christelijke levenswandel op verscheidene punten. En die botsing is soms pijnlijk!

Uit deze nood werd de brief van Rita geboren, die haar hart uitstortte en alle dingen, die het haar hier moeilijk maakten, op schrift bracht. Ik ben blij om je brief, Rita, want die vertelt wel heel duidelijk, wat niet alleen jou, maar velen met je in Canada telkens weer de vreugd verduistert van het kerkelijk meeleven. In het voorgaande hebben we de achtergrond behandeld van dit probleem en nu gaan we in op de bijzonderheden van jouw brief.

Om te beginnen: heerlijk, dat je een husband hebt, die ondanks de teleurstellingen toch de moed ontvangt om steeds weer opnieuw zijn steentje bij te dragen in het leven van jullie kerkelijke gemeenschap. Ik ken ook mensen, die na enkele

Nu jaagt de dood geen angst meer aan . . .

De plotselinge dood van Mrs. Aiken had niet alleen haar getrouwde kinderen diep geschokt, maar hen tevens voor een groot probleem gesteld. Dit probleem bestond uit Fons, hun jongste broer.

Fons had altijd met zijn moeder samen gewoond en zijn beide broers en zusters hadden als vanzelfsprekend aangenomen dat dit de volgende jaren wel zo zou blijven. Per slot was moeder altijd goed gezond geweest en zeker nog niet oud te noemen met haar 64 jaar.

Maar nu had een hartaanval volkomen onverwachts een einde aan haar leven gemaakt.

Fons had haar dood in haar stoel gevonden; de aardappelenbak nog op schoot.

Fons had geschreeuwd van schrik en was in panische angst weggerend. Het was de eerste keer dat hij met de dood in aanraking kwam. Toen zijn vader stierf, was Fons nog maar een baby geweest.

Het stille, levenloze lichaam van zijn moeder had Fons volkomen uit zijn evenwicht gebracht. De eerste dagen kon hij maar niet begrijpen dat moeder nu nooit meer voor hem zorgen zou, dat ze nooit meer zou kunnen lopen, praten en lachen.

Toen eindelijk de betekenis van de dood goed tot hem doordrong, was hij opstandig geworden. Hij had gevloekt, getierd, in onmacht zijn vuisten gebald. Daarna had hij gehuild, gehuild als een kind, dat ontroostbaar is.

Fons wàs een kind. Een volwassen kind. Een ernstig ongeluk in zijn kinderjaren had de verdere ontwikkeling van zijn geestelijke vermogens geremd. Lichamelijk was Fons opgegroeid tot een flinke, sterke, zij het wat onbehouwen en onbeholpen man. Maar verstandelijk was hij onvolgroeid gebleven, onvolwaardig.

Fons was moeilijk in de omgang. Hij kon onredelijk en koppig zijn, wanneer hij zijn zin niet kreeg. Hij kon tieren en razen, als men hem plaagde of hem iets in de weg legde. Werken kon Fons niet. Hij had niet het minste gevoel voor verantwoordelijkheid. Zonder enige reden kon hij een opgedragen karweitje een ogenblik later in de steek laten om het volkomen te vergeten.

Fons wàs een probleem.

Maar anderzijds was Fons aanhankelijk en meegaand, als men hem vriendelijk bejegende. Hij was hulpvaardig en dankbaar als men hem voor "vol" meetelde. Zijn liefde voor kinderen en dieren was roerend. 's Zomers kon hij uren in de tuin doorbrengen en later enthousiaste verhalen vertellen over een bijzonder vogeltje of een mooie bloem. In de winter moest hij zich binnenshuis vermaken. Maar in de basement had hij zijn eigen werkkamertje, waar hij wat knutselde en tekende. Zijn moeder had altijd met grote liefde voor hem gezorgd. Met onuitputtelijk geduld had ze steeds weer opnieuw naar zijn verhalen geluisterd of zijn knutselwerk bewonderd.

Als hij in een neerslachtige bui was en zich liep te vervelen, had ze hem steeds aangespoord om wat nieuws te gaan maken, iets wat ze nodig had en waar hij haar zo'n groot plezier mee kon doen.

Met veel begrip en tact had ze zijn soms heftige woedeuitvallen naar een kalmer bedding geleid en met hem gepraat in eenvoudige termen, die hij begreep.

☆

Maar nu was moeder dood. De zwarte aarde was over haar graf aangestampt. Toen had Fons begrepen dat zij nooit meer terug zou komen.

Zwijgzaam en in zich zelf gekeerd was hij na de begrafenis met Aart, zijn oudste broer, teruggegaan naar diens boerderij. Hier zou hij voorlopig blijven.

"Voorlopig, totdat we een andere oplossing voor hem hebben gevonden", had Aart tot zijn broer Frank en zuster Ren gezegd.

Frank en Ren hadden geknikt. Volgende week zouden ze wel eens samen bepraten, wat er nu verder met Fons gebeuren moest, waar hij naar toe moest.

Maar een ieder van hen wist voor zich zelf het antwoord al: Niet bij mij in huis!

Een week later zaten Frank en Ren bij Aart in de woonkamer om deze netelige kwestie te bespreken. Fons was de kamer uit gestuurd en onwillig was hij gegaan.

Aart nam het woord. Hij legde uit dat — hoezeer het hem ook speet — hij Fons onmogelijk bij zich kon houden. De jongen was niet bij de beesten weg te slaan, maar het vervelende was dat hij ze op de onmogelijkste tijden wilde voeren. Als je er wat van zei, dan werd hij kwaad. Gisteren wilde hij met alle geweld melken. Het gevolg was dat de zuivelfabriek later de melk terugstuurde: Ze was niet schoon. "Kijk, zulke dingen kan ik me niet veroorloven", zei Aart. "Per slot heb ik de boerderij niet voor tijdverdrijf, maar om er een gezin van te onderhouden en ik heb heus geen tijd om steeds achter Fons aan te sjouwen en te zien wat hij nu weer aan het uitkuren is".

Aart zweeg. Zijn goedig, door zon en wind verweerd gezicht, stond zorgelijk.

Frank en Ren voelden dat Aart's redenering zwak en weinig overtuigend klonk. Maar zij gingen er niet tegen in. Ze wisten dat hun broer de ware reden, waarom hij Fons niet kon houden, verzwijgen wilde. Maar zij kenden deze reden: Elly, Aart's vrouw. Elly, die altijd klaagde en jammerde, Elly, die nooit tevreden was en alleen maar aan zich zelf dacht. Elly, die Aart gedreigd had geen stap meer in huis te zullen verzetten als ze langer voor die "idioot" moest zorgen.

Aart had thuis niets in te brengen. Ter wille van de lieve vrede gaf hij gauw toe. Hij was er de man niet naar om met de vuist op tafel te slaan.

Dat wisten Frank en Ren ook.

Frank kon Fons ook niet nemen. Dat begrepen ze zelf ook wel. Hij met de winkel aan huis en zijn vrouw grotendeels in de zaak kon Fons er echt niet bij hebben. Bovendien, wààr zou Fons zich moeten

malen met hun hoofd tegen de muur van wederzijds onbegrip gestoten te hebben, de moed geheel opgaven. Dat is begrijpelijk, maar niet de weg, want daar schieten we niet mee op!

Waarschijnlijk zijn er bij jou te weinig newcomers om het houden van meer Hollandse diensten te rechtvaardigen? Anders zou je daar eens met de predikant over kunnen praten. Persoonlijk vind ik de taal een der punten, waarop newcomers zich zo snel en geruisloos mogelijk moeten aanpassen. O ja, ik weet wat het betekent om naar Canada te komen in de (vleiende) overtuiging, dat men zich goed redden kan in de Engelse taal. Wat een klap, als men dan merkt, dat het "Canadees" en de zg. kerktaal nog heel wat anders is, dan ons op de schoolbanken geleerd werd! En toch, ("al was het alleen maar om de Canadezen", zou je man zeggen) hier moeten wij doorheen. Je hebt genoeg moeite gedaan om het Engels te leren, dus vormt de taal voor jou geen bezwaar meer om iets aan de kerkgang te hebben. Nog teveel immigranten doen helemaal geen moeite om de taal beter te leren en "drijven" op de Hollandse diensten. Zij moeten echter bedenken, dat een kerk de taal van het land moet spreken, wil ze ooit iets voor dat land betekenen.

Alles moet zo ernstig mogelijk gaan, schrijf je, dus geen bazaar maar een verkoop-avond en het zangkoor is "zo droog als gort". Mijn beste briefschrijfster, vraag me niet waarom dat zo moet gaan, want ik weet het heus niet! In alle eerlijkheid tegenover de old-timers moet ik erop wijzen, dat deze "droogheid" ook onder bepaalde newcomers voorkomt. Ergens in onze kring schijnt de overtuiging te schuilen, dat een Christen slechts een Gode welgevallig leven kan leiden, wanneer hij bij alles een ernstig gezicht zet en nooit uit de plooi komt. Het is soms zo erg, dat je het idee krijgt, dat lachen een zonde is.

Laat je daar nu echter niet door afschrikken, maar doe je best om — waar je ook komt — die zware ernst te verdrijven met een zonnig gezicht. Op de duur moet dat toch wel infecteren, zou ik denken. Ongegronde critiek mag je naast je neerleggen. Voor een Christen geeft niet de mening van mensen de doorslag, maar het Woord van God en dit vertelt ons duidelijk, dat de Here Jezus geen kloosterbestaan leidde maar midden in het leven van Zijn tijd stond. Wanneer je soms je gevoel voor humor ineen voelt schrompelen, doe dan als ondergetekende en verdiep je een uurtje in dat kostelijke boek van Okke Jager "De humor van de Bijbel".

Wat je me vertelde over de Vrouwenvereniging, was inderdaad niet erg bemoedigend, maar is daar nu geen mouw aan te passen? Ik ken gemeenten met twee bloeiende vrouwen-clubs, waarvan de ene geheel Engels is, maar op de andere (bestaande uit newcomers) voor een groot gedeelte Hollands gesproken wordt. Zodoende hebben oud èn nieuw een prettige kring en een paar maal per jaar vergaderen ze samen om het contact te bewaren. Lijkt je dat niet de beste oplossing? Je zou eens kunnen uitvinden of er onder de dames, die nu niets voor de V.V. voelen, voor zo'n tweede club interesse bestaat. Ik heb nooit begrepen waarom een predikant op een V.V. de bijbelbespreking moet leiden, maar dat schijnt in sommige gemeenten een ingewortelde gewoonte te zijn. Me dunkt, hij heeft genoeg andere dingen te doen en de stakker moet zich wel opgelaten voelen als man alleen tussen al die kwetterende vrouwen. Ha, ik zie je lachen, Rita!

Je schrijft, dat ze bij jullie geheel de greep op de jeugd missen. Ja, onze grote jongens en meisjes hebben het hier niet gemakkelijk, ze missen zoveel goede dingen, die ze in Holland als vanzelfsprekend hadden aanvaard. Maar vergeet niet, dat het jeugdwerk hier nog in de kinderschoenen staat. Lastig, zo'n basement met rookverbod en ook wel wat verregaand, kan het niet ten dele opgeheven worden? Alleen tijdens de pauze roken b.v. Nu bereikt men slechts, dat er jongelui door wegblijven en dat zal toch niemand's bedoeling zijn! Prachtplan om de jeugd bij je thuis aan het zingen te zetten, er is niets gezelliger dan zo'n avond met zang en muziek en een spontaan gesprek er tussen door. Keep it up, hoor, daar geef je die jongelui iets mee, dat ze later pas naar waarde zullen schatten, dat heb ik zelf ervaren! Misschien kunnen ze een muziek- of reciteerclub vormen, zitten er geen talenten bij?

Als ik me goed herinner, las ik laatst in C.C. over een plaats in het Westen, waar men een Chr. Filmactie opgezet had. Dan ken ik enkele toneelclubs, die ook in ons oude vaderland lang geen slecht figuur zouden slaan. Voor jou en je gezin is dit op het ogenblik slechts een schrale troost, maar geloof me, er zit schot in! Tenslotte kan niemand verwachten, dat deze dingen als paddestoelen uit de grond schieten, het neemt allemaal tijd. Wel moet ik je toegeven, dat het percentage newcomers in een gemeente grote invloed op de gang van zaken heeft en het zwaar werken is met mensen, die ontspanning als zondig veroordelen.

En daarmee kom ik aan het slot van je brief. Als er weer iemand tegen je zegt: "de na-oorlogse immigranten hebben de zonde hier gebracht", dan moet je hem adviseren om het derde hoofdstuk van Genesis nog eens te lezen. Een dergelijke uitlating is gewoon te zot om serieus te nemen. Zeker, de na-oorlogse immigrant heeft een andere geest in de kerken gebracht, maar dat "andere" betekent niet "slechter".

Ik heb heel wat vrienden onder de old-timers en kan me daarom goed voorstellen, dat zij van hun kant net zoveel moeite hebben met al deze verschillen als wij. Het is dan ook beslist verkeerd om bij dit wederzijds onbegrip de vraag te stellen: wie heeft de schuld? Hier is geen sprake van schuld, alleen van twee levenshoudingen, die door omstandigheden en ervaringen verschillend gevormd zijn. Pas dan kunnen we van schuld gaan spreken, als de ene groep de andere met een dictatoriaal gebaar het zwijgen oplegt. Critiek aan beide kanten mag niet ontaarden in liefdeloosheid en verbittering. Hartelijk meeleven, een open oog voor de uitbreiding der kerk en de belangen van de jeugd worden van **OUD EN NIEUW** gevraagd.

Immigratie slaagt alleen als het integratie wordt. Dit geldt eveneens voor het kerkelijk leven, ook daar moeten we ons zoveel mogelijk aanpassen. Maar waar juist de stroom van immigranten na de tweede wereldoorlog de reformatorische kerken in Canada jong en bruisend leven ingeblazen heeft, mag de newcomer toch ook verwachten, dat de old-timer zich zoveel mogelijk bij hem aanpast? We hebben allen dezelfde opdracht van de Heer der kerk ontvangen, we hebben dezelfde grondslag en dezelfde verantwoording. Old-timers leveren een waardevolle bijdrage door hun beheersing van de Engelse taal en hun grondige kennis van het Canadees leven. Van de newcomers kunnen zij echter ook wat leren, b.v. moderne jeugdwerk- en evangelisatie-methodes. Beiden, oud en nieuw, zijn nodig voor de kerk en het is heel dom om in plaats van te waarderen, elkaar tegen te werken.

Wel Rita, ik hoop oprecht, dat mijn antwoord je een beetje mag helpen. Wees ervan overtuigd, dat je niet de enige bent, die door deze problemen wel eens in de put zit, ik ken genoeg anderen. Blijf meeleven, hoor, en laat je stem horen als dat nodig is. Bedenk, dat wanneer wij als newcomers ons nu moedeloos zouden terugtrekken, we onze plicht zouden verzaken, ook tegenover onze kinderen. Er ligt hier een grote taak voor ons! Schrijf je me nog eens en bedankt voor je zegenwensen!

Mijn hartelijke groeten voor jou en je man en voor alle lezeressen,

SASKIA.

EEN PAASVERTELLING

door Ineke Parlevliet

vermaken? Ze hadden geen tuin en het basement stond vol met kruidenierswaren. Je kon de jongen toch ook niet de hele dag in de kamer opsluiten. In de winkel kon hij hem niet gebruiken. Per slot moest je toch ook aan de klanten denken.

Fons bij Ren en Bill in huis, was ook uitgesloten. "Je weet hoe wij ervoor staan", zei Ren. "Over drie maanden komt de vierde baby. Het is voor mij te druk, vooral nu Bill binnenkort weer aan zijn maag geopereerd moet worden. Daarbij zijn we vreselijk klein behuisd en heb ik geen aparte kamer voor hem. Ik kan hem toch ook moeilijk bij de kinderen laten slapen", besloot Ren. Even bleef het hierna stil. Toen schraapte Frank zijn keel en zei: "Dan zit er niets anders op dan dat Fons naar een inrichting gaat."

Het hoge woord was eruit; het woord, wat al zolang in ieders gedachten zweefde.

Aart zuchtte: "Als er echt geen andere oplossing is . . . " weifelde hij. "Ik weet niet hoe of moeder dit gevonden zou hebben . . . En of Fons wel wil . . . "

Maar de nuchtere, zakelijke Ren schoof deze bezwaren resoluut op zij. "Waren die inrichtingen er niet speciaal op ingericht om dergelijke mensen een goede verzorging te geven? Werd er niet alles voor hen gedaan om het ze daar zo prettig mogelijk te maken. Ze hadden het er eigenlijk toch veel beter dan thuis? Natuurlijk moest het betaald worden. Maar hiervoor konden ze Fons' aandeel in de erfenis van moeder gebruiken. En anders moesten zij allen samen maar bijspringen. Per slot was Fons hun eigen broer".

Aart gaf zich gewonnen.

Een dag later schreef hij naar "Riverview" of Fons na Pasen, dus over een dag of tien, opgenomen kon worden.

☆

De dagen volgden elkaar snel op. Aart was druk op de boerderij. Met welbehagen snoof hij de prille voorjaarslucht op. Lente betekende werk aan de winkel en tevens een einde aan de lange avonden bij Elly in de kamer, die ze onveranderlijk wist te bederven met haar gezucht en geklaag. Vooral nu Fons bij hen in huis was, was Elly dubbel humeurig en prikkelbaar. Maar goed dat Fons volgende week Dinsdag naar "Riverview" zou gaan. Zo ging het toch ook niet langer. Fons was zo vreemd, zo teruggetrokken. Hij kon soms zo afwezig voor zich uit zitten te kijken en zo schichtig opschrikken als je hem wat vroeg. Hij vertoonde zich weinig in huis, zwierf maar wat doelloos op de boerderij rond . . . Lastig was hij eigenlijk niet. Dat was hard meegevallen. Maar hij was zo eigenaardig . . ., zo schuw. Hij scheen Elly angstvallig te vermijden. Net of hij werkelijk bang voor haar was . . .

Bedachtzaam leunde Aart op zijn schop. Bang! Ja, dàt was het woord. Nu wist hij het opeens. Fons was angstig, dat was die vreemde blik in zijn ogen. Maar waarom? Voor wie? Toch niet voor Elly? Die bemoeide zich amper met hem. Maar voor wie dan?

Plotseling schoot er een gedachte door Aart heen. Zou Fons soms bang zijn omdat hij weg moest? Maar ze hadden hem dat toch nog niet verteld, omdat het hun beter leek hiermee tot het laatste moment te wachten. Maar misschien had Fons hier of daar er wat over opgevangen. Elly kon soms zo tactloos en onnadenkend zijn . . . Wie weet wat voor een gekke ideeën die jongen zich in het hoofd haalde. Hij moest toch eens met hem praten . . .

Met een ruk schudde Aart deze sombere gedachten van zich af.

Hij moest opschieten met het werk. Om 7 uur was er kerk. Het was immers Goede Vrijdag.

☆

De kerkdienst was afgelopen. De kerkgangers verspreidden zich in de avondschemer naar huis. De dominé had mooi gepreekt. "Niet de Joden, maar wij zelf hebben Christus met onze zonden gekruisigd", was zijn hoofdgedachte geweest.

Fons was zoals gewoonlijk ook meegeweest naar de kerk. Meestal zat hij maar wat te draaien onder de preek. Maar hij zong altijd uit volle borst de versjes mee.

Het was Aart opgevallen dat Fons vanavond bijzonder stil en aandachtig had geluisterd. Onafwendbaar had Fons zijn ogen op de dominé gericht gehouden. Aart vroeg zich af of zo'n jongen nu eigenlijk wel iets van een preek begreep. Je zou haast denken van niet. Fons leek nu nog angstiger . . ., hij keek zo verwilderd. Wat zou er toch met hem zijn? Het is niet goed met hem, dacht Aart bezorgd.

Uit de kerk kregen Aart en Elly koffiedrinkers. De preek werd druk en met veel bijval besproken. Later kwam het gesprek op Fons terecht. Fons zelf was naar buiten gegaan.

Toen de visite tegen half elf opstapte, voelde Aart zich wat opgelucht. Zijn kennissen hadden hem verzekerd dat een inrichting absoluut de beste oplossing voor Fons was. Toen zijn moeder nog leefde, was het wat anders geweest. Maar eigenlijk had Fons al jaren geleden naar een inrichting gemoeten. Want wat ze daar nog met die mensen doen, daar sta je versteld van!

Pas toen de visite vertrokken was, realiseerde Aart zich dat Fons nog steeds buiten moest zijn. Zeker in de stallen, dacht hij. Aart trok zijn korte jekker aan om hem te gaan ophalen. Hij rilde even in de kille avondlucht. De wind was gedraaid en guur.

Eensklaps bleef Aart staan. Hij hoorde doffe, onregelmatige slagen. Het kwam achter de schuur vandaan. Wat kon dat zijn? Haastig liep Aart er heen.

De maan glansde koud tussen de voorbijdrijvende wolken en verlichtte zwak het stukje grond achter de schuur, waar Fons aan het timmeren was. Langzaam kwam Aart naderbij. Fons hoorde hem niet. Hij stond half gebogen bij een ruw-houten kruis, wat hij schijnbaar zelf in de grond geplant had. Met alle kracht, die Fons bezat, sloeg hij spijkers in het hout. De een na de andere. Het was een vreemd, verbijsterend schouwspel.

"Fons, wat doe je?" riep Aart verschrikt.

Maar Fons antwoordde niet. Met een bleek, strak-vertrokken gezicht ging hij door met zijn werk.

Met twee stappen stond Aart bij hem en legde een hand op zijn schouder. "Fons, houd op, wat doe je toch?"

☆

Langzaam draaide Fons zijn gezicht naar Aart toe. Hij staarde hem aan, alsof hij hem niet kende, alsof Aart van een andere wereld was. Aart zag hoe dikke zweetdruppels op Fons' voorhoofd parelden. Hij schrok van de angstige, haast bezeten blik in zijn ogen.

Toen gleed er een blik van herkenning over Fons' gezicht.

"Aart", zei hij moeilijk "Aart, dus jij bent er nog?"

Aart knikte en zei zachtjes: "Ja, Fons, ik kom je ophalen. Het is veel te koud voor je buiten zonder jas."

Fons schudde zijn hoofd: "Nog niet. Ik ben nog niet klaar." Het klonk haast onhoorbaar. Hij wees met zijn arm naar het kruis, waarvan de dwarslat vol met spijkers zat. "Er moeten er nog meer in . ."

"Wat doe je dan?" vroeg Aart opnieuw.

"Ik ben de Here Jezus aan het kruisigen", zei Fons en er klonk grote wanhoop in zijn stem. "Ik ben de Here Jezus aan het kruisigen met mijn zonden. Zie maar . ." En hij wees opnieuw naar de spijkers. "De dominé heeft het gezegd vanavond: Ik heb de Here Jezus doodgemaakt. Hoor je dat, Aart? Ik heb Hem dood gemaakt. Nu ben ik helemaal alleen . . ." Fons' stem was een angstkreet, een schreeuw in doodsnood.

Aart huiverde, maar hij probeerde om rustig te spreken. Beschermend nam hij Fons bij de arm. "Luister, Fons. Luister goed. Het is vandaag Goede Vrijdag, de dag waarop de Here Jezus gekruisigd is. Om onze zonden. Dat is waar. Maar je hoeft niet bang te zijn, Fons. Het wordt toch ook weer Pasen? Jezus heeft de dood immers overwonnen. Dat weet je toch Fons? De Here Jezus is toch weer opgestaan. Hij heeft al onze zonden vergeven. Ook de jouwe, Fons. Daarom moest Jezus sterven".

Fons' blik dwaalde terug naar het kruis. "Maar Pasen is nog zo ver", zei hij. "Nu is Jezus dood. En zolang hij dood is, ben ik alleen. Ik ben zo bang alleen, maar ik heb de Here Jezus zelf dood gemaakt. Nu is er niemand meer . . . En Pasen is zo ver, zo ver . . ."

Toen huilde hij.

Aart nam hem mee naar binnen.

Nog diezelfde nacht moest de dokter komen. Fons was hard ziek. "Vermoedelijk accute longontsteking", was het oordeel van de medicus.

Fons ijlde. Angstig greep hij om zich heen. Aart had moeite om hem soms in bed te houden.

De volgende dag verergerde Fons' toestand. Zo nu en dan was hij even helder. Dan vroeg hij Aart welke dag het was . . .

Ook gedurende de nacht van Zaterdag op Zondag waakte Aart bij Fons. Hij wilde er niet van horen om een poosje naar bed te gaan. Fons was erg onrustig en de koorts liep weer hoog op. Tegen de ochtend werd hij plotseling kalmer. Zijn gezicht ontspande en de angstige, gejaagde blik uit zijn ogen verdween. Toen zuchtte hij diep en sloot de ogen.

Aart keek gespannen toe. Zou dit reeds de beslissende crisis zijn? De eerste stap op weg naar de beterschap?

Fons leek te slapen.

Maar toen, geheel onverwachts, sloeg hij zijn ogen op.

"Aart", fluisterde hij, "Nu is het Pasen, hé? Nu is de Here Jezus opgestaan. Ik weet het".

Aart knikte en zei schor: "Ja, Fons, het is Paasmorgen. Jezus heeft de dood overwonnen en Hij lééft!"

Een gelukkige lach vloog over Fons' gezicht. In zijn ogen lag diepe dankbaarheid en blijdschap.

"Nu hoef ik nooit meer bang te zijn", zei hij stil. "Want de Here Jezus leeft weer en Hij is heel dicht bij me. Nu ben ik nooit meer alleen".

Toen sloot hij zijn ogen, maar de kinderlijk-verrukte uitdrukking op zijn gezicht blééf.

☆

Vroeg in de middag stierf Fons.

De opgestane Heiland had Zijn Hemelwoning wijd voor Fons open gezet om hem liefderijk bij Zich in huis te nemen.

De opname in Riverview kon vervallen.

PARLEMENTAIR OVERZICHT:

DE TORIES IN MOEILIJKHEDEN

OTTAWA — Men heeft gauwer medelijden met iemand die honger lijdt dan met iemand, die buikpijn heeft van het vele eten. Zo schijnt politiek gezien de hongersnood van de Liberalen een ernstiger probleem te zijn dan de overvoeding van de Conservatieven. Maar de P.C.'s hebben niettemin ook hun moeilijkheden. Hun problemen kunnen samengevat worden in de vraag: "Kunnen de Tories (hun populaire bijnaam) het bij elkaar uithouden?"

In twee verkiezingen gedurende twaalf maanden zag deze partij haar macht in de Tweede Kamer — House of Commons — groeien van 53 leden tot 208. Het aantal kiezers in het volk, dat de basis vormt voor deze parlementaire vertegenwoordiging, groeide in dezelfde periode van ongeveer 30 procent van alle stemgerechtigden — de "solide" Tories, die deze partij door de jaren trouw bleven — tot bijna 60 procent. Of met andere woorden, voor elke "old Tory" hebben de laatste verkiezingen er drie nieuwen bij in het parlement gebracht tegen slechts één nieuwe onder het volk.

Klaarblijkelijk was de partij in zijn nieuwe kracht geheel verschillend van vroeger — niet alleen in kwantiteit maar ook in haar kwaliteiten. Verzameld rondom een opperhoofd, John Diefenbaker, die zelf nooit een ouderwetse Conservatief is geweest, waren ze meer een losse beweging, verenigd door enthousiasme en succes dan een politieke partij, welke eenheid gegrond is op een eigensoortig politiek beginselprogram en partij-organisatie.

Met het verstrijken der dagen wordt het meer en meer duidelijk, dat onder de term "Progressive Conservative" bijna alle kleuren van het politiek spectrum te vinden zijn. Voorstanders van een vrije economie staan schouder aan schouder met mannen, die de regering een groter aandeel in de leiding van het economisch leven zouden willen geven dan de Liberalen. De geografische verscheidenheid van Canada oefent ook haar verbrokkelende macht uit in deze partij, want elk gebied van Canada is goed vertegenwoordigd.

In de tijd direct na de verkiezingen kon de regering velen gelukkig maken door het inlossen van allerlei verkiezingsbeloften, waardoor het succes nog vergroot werd. Maar hoemeer de dag van glorie in het verleden vervaagt en hoemeer de Conservatieve leden van het parlement zichzelf zien in hun ware positie als vertegenwoordigers van een kiesdistrict inplaats van als overwinnaars met Diefenbaker, meer als personen dus dan als leden van een winnende ploeg, des te meer blijken er spanningen te ontstaan in de partij.

Voor de keus

Een politiek in het voordeel van een bepaald gebied of een bepaalde groep moet nu worden afgewogen tegenover de verlangens van vele anderen. De regering kan onmogelijk iederen het naar de zin maken, zonder de één of andere keer failliet te gaan. Ergens moet het evenwicht gevonden worden in een algemene politiek, die toch nog voldoende de mensen "aanspreekt" zodat alle groepen in de partij, terwijl men teleurgesteld kan zijn over een bepaald onderdeel, toch in eenheid het geheel blijven steunen.

Een politieke partij is een "voertuig" voor een nationale politiek welke de meerderheid van het volk zal aanspreken. Zo'n politieke partij te bouwen, dat is momenteel het werk van de "Diefenbaker-beweging". Gewoonlijk, als men tegenwoordig van "de nieuwe partij" spreekt in Ottawa, wordt bedoeld de voorgestelde vereniging van CCF en Unions. Maar men zou misschien met meer recht de P.C. partij momenteel een nieuwe partij kunnen noemen.

Om de nieuwe "Tories" vast te houden, die in de laatste twee verkiezingen gewonnen werden, worden door het hele land "constituency associations" (kiesverenigingen) gevormd. De statuten van de partij zullen herzien worden om meer stemrecht te verlenen aan de leden zodat hun stemmen gehoord kunnen worden in de top party councils. De Young Progressive Conservatives houden in navolging van de nationale rally in Ottawa thans meetings in het land.

Quebec is nog steeds het tere punt van deze partij. Frans-Canadese ministers in het kabinet zijn niet sterk. De meesten van de 50 P.C. parlementsleden uit Quebec zijn slechts kleine figuren van premier Duplessis' Union Nationale die gelukkig geweest zijn in de Diefenbaker-loterij. Om de krachten van Quebec te maken tot een meer betrouwbare thermometer van de gevoelens in deze provincie organiseert de partij — district na district — een nieuwe Conservatieve provinciale organisatie.

Als deze ontwikkelingen succesvol blijken te zijn zal het mogelijk zijn voor de nieuwe Tories om bijeen te blijven. Zo niet, dan zou de overweldigende meerderheid van de Progressive Conservative Partij die we vandaag zien kunnen verdwijnen als een handjevol poedersneeuw in de dooi.

☆

Een groot deel van de tijd, die de leden van het parlement in vergadering doorbrengen, wordt tegenwoordig besteed aàn schelden op elkaar en elkaar verwijten maken. De Liberalen met de schrik nog in de benen van de dubbele nederlaag, die de Canadese stemmers hen lieten lijden in twee verkiezingen, zijn prikkelbaar en vol smadelijke kritiek op de Diefenbaker reregering. De uitdrukking "Tory times are hard times" is een beetje versleten, maar nog niet vergeten. De regering aan de andere kant laat geen gelegenheid voorbijgaan om de Grits (Liberalen) met de neus op de feiten te drukken, wanneer die feiten niet zo vleiend zijn voor het verleden van de Liberalen.

En op de kritiek hebben de Conservatieven een heel ouderwetse verdediging in de sterotiepe uitdrukking: "The people chose us — who are you to say we're wrong?"

De CCF moet wel meedoen, als de acht leden van deze partij nog gehoord zullen worden. Ondertussen voert deze partij een wanhopige strijd om nog op de politieke kaart zichtbaar te blijven, in de hoop dat de samensmelting met de arbeidersbeweging deze partij nieuw leven zal inblazen.

Dit geharrewar kan niet lang zo doorgaan. De regering staat voor een taak, die groot genoeg is om zich niet al te veel te storen aan "kleinigheden". Er zijn nogal wat beloften die vervuld moeten worden en er werden intussen al enige fouten gemaakt, die zo mogelijk weer goedgemaakt worden. Het wordt langzamerhand wel wat laat om nu nog de fouten in de economie in de schoenen te schuiven van de voormalige Liberale regering, die al bijna twee jaar geleden aftrad.

Leiders gevraagd

Maar ook de oppositiepartijen hebben hun moeilijkheden. De Liberalen leunen te zwaar op hun vier "horsemen" — Pearson, Martin, Chevrier en Pickersgill — die toch al zwaar overwerkt zijn. De rest blijft als regel zwijgen en zelfs de hoop, dat de Quebec Grits spraakzamer zouden worden met het invoeren van het nieuwe vertaalsysteem bleek ijdel.

Het grote probleem van de CCF is, dat de acht Kamerleden van deze partij individualisten zijn, onbekwaam om samen te werken en zonder een centrale leider. Het verlies van hun leider M. J. Coldwell bij de laatste verkiezing begint nu pas in volle zwaarte te wegen.

De Liberalen krijgen steeds meer vertrouwen in Lester Pearson, die al aardig zijn weg begint te vinden als oppositieleider. Toen hij gekozen werd waren er heel wat Liberalen diep ongelukkig over de keus van de conventie, maar die klachten hoort men in Ottawa steeds minder. Maar als we spreken over een leider, er is geen een, die zo het blind vertrouwen van zijn partij heeft als John Diefenbaker. Zijn volgelingen zijn er vast van overtuigd, dat hij in staat is, zijn partij door alle moeilijkheden heen tot de overwinning te voeren.

Canada onbeschermd

De tijd van de bemande vliegtuigen voor de verdediging is in principe voorbij. Dit feit heeft voor Canada enorme gevolgen. Niet alleen vanwege het opheffen van de fabrikage van de "Arrow" (zie C.C. March 6th, 1959), maar ook in het gehele politieke bestel.

Allereerst moet erkend worden, dat ondanks uitgaven tot een totaal van 16 billioen dollar voor "defence" in de jaren na de oorlog Canada op dit moment practisch ongewapend in de wereld staat. Ons enige schild is dat, wat de Verenigde Staten en Engeland ons boven het hoofd houden. Het echte gevaar — voor zover aanwezig voor Canada — zal voortaan komen van twee kanten, de ICBM (intercontinental ballistic missile) en de IRBM (intermediate range ballistic missile). Met deze gecompliceerde woorden worden bedoeld raketten die (a) afgeschoten worden van 't ene continent (Rusland) naar het andere (Amerika) en (b) raketten, die afgeschoten worden vanuit onderzeeboten, die het Noord Amerikaanse continent vanuit twee oceanen kunnen naderen en het hart van Canada kunnen besluipen tot in de Hudson Bay.

Tegen deze bedreigingen staat Canada momenteel machteloos. De verdediging van Canada zal niet alleen meer en meer door Amerika worden overheerst, maar ook zal Canda's positie in Nato en Norad veel minder belangrijk worden. Canada zal nog minstens 800 millioen dollar uitgeven voor verdedigings-uitrusting, zoals de aanleg van raketbanen, de bouw van zeven Restigouche destroyer escorts, de Argus, een vliegtuig voor bestrijding van onderzeeboten en de nieuwe Caribou, een transportvliegtuig, maar vermoedelijk zullen binnenkort Amerikaanse jachtvliegtuigen definitief hun basis kiezen bij de Pinetree Radarline en de Saga electronische inrichtingen op Canadese bodem.

(MacD.)

Hi Neighbours!

This letter is sent later than I intended, but have you ever tried to concentrate on a letter with a little "Measles Patient" not too far away? If I was a real author it would probably not bother me to have to leave my writing after every 10th line but being just your neighbour I gave up the correspondence by instalments to await a period of quietness.

* * *

Funny how a little thing like a measle germ (or should we call it a virus?) can upset a little life. You hardly recognize 1) the little man once the effect has become noticeable 2). Where once his cheeks were like healthy looking apples they have a very severe blush, the live-wire who could hardly sit still, much less be still lies motionless 3) and has no interest in his surroundings. And although you know that this disease is not the cause for concern it once was, you still wonder why it seems absolutely necessary that every sweet youngster must have a few days of its life so uncomfortable.

Its unusual if a person reaches maturity 4) without having been attacked by that little bug "measle". And that is equally true of chickenpox or mumps. Can any of my professional neighbours explain if it improves our state of health, does our skin receive a benefit from it or when will the day come when we will be able to receive a "shot" to fight off this disease and become immune? A lot of doctors do not feel it's necessary to protect the patients' eyes, yet who knows if the eye troubles which later develop may not be traced back to neglect during an attack of measles.

Often I have heard that this must be a healthy winter, due to a colder temperature than we had been accustomed to 5) for several years past. It may be but hospitals seem equally crowded and there are as many diseases around I believe as other years. Then the healthy winter has added one feature to which we were not accustomed. A variety of broken limbs among many of our neighbours near and far. I hope by now your bones are all "on the mend" and that we will soon have this very slippery (if perhaps healthy) winter behind us.

* * *

A look at a local paper makes it quite evident that many of our neighbours are busily moving. March 1 is a date for contracts to be signed, or leases to be made official. A farmer needs a share grower, or hired man, his term of contract runs quite often from March 1—Febr. 28 the next year. There are many auction sales advertised in the newspapers and that is a never-ceasing 6) place of interest for many of our rural friends. Even if they only come home with a basket full of screws, bolts, odd size nails, harness buckles, staples and 2 broken screwdrivers, at 10¢ he has a bargain. These auction sales held at a time when farmers are not too busy is a wonderful place to renew old acquaintances. Many bring their wives along and what a cosy, and very friendly meeting they have in one of the rooms of the dismantled farmhouse. Children can do little damage, at least they are forgotten for the afternoon while aunts and cousins, former schoolmates and long ago acquaintances rehears the latest arrivals of the stork, who married who in the last year, have you heard Grandma Jones passed away? And what do you think of Elmer's inheritance 7) from that so-called down and out uncle Thaddeus? Always dressed like a tramp, too poor to buy a good meal, and his house no more than a shack, and when he died he left Elmer $10,000. Goes to show — doesn't it? You can't tell a book by its cover.

And while the ladies catch up on all the latest news, outside the husbands exchanges the latest news of a different kind. While the crowd slowly moves like the ocean waves from plough to combine, from piglets to the horse with a blind eye and the heaves or hives, the news of the sale of this or that property is passed along. Simmons' oldest boy is going to get married and has planned to start farming on the old Moore place. Old Mrs. Moore's been trying to run the place with the help of a hired man ever since her man died, but it didn't work out too well. She sold the farm lock, stock and barrel 8) to young Simmons and plans to move into town near her daughter's place. Price of beans and corn, pigs and beef is discussed or criticized. Mysteriously all farm machinery is sold for while a farmer may be busy praising his last crop of oats he has his eyes wide open on the piece of machinery he needs and a small flick of his hand has made it his at a bargain price.

Finally the feet become too cold and a later edition of an auction sale is found. A booth where one may buy a cup of steaming hot coffee and a doughnut or hot-dog or sandwich. At least I've heard that this goes on. It has not been my privilege 9) to see this, though in less prosperous 10) days you might run in and get a cup of wonderfully brewed hot tea and so thaw out your frozen limbs 11) again. But now that we are less interested in the good-neighbour policy and more in raising a few dollars for some cause it may be that a good sum can be made.

One af the saddest scenes I think is a farm 2 days after an auction sale. Stripped of all her finery, forgotten are the wonderful days of spring when the machinery was oiled and greased ready for use, when horses were curry-combed and harnessed to bring in a load of corn. When happy young calves kicked up their heels and thought their brothers' and sisters' ears were the most delicious soothers you could imagine. No sound of chickens cackling to announce with pride a completion of a job well done — her daily egg laid. Or the superior roosters' graceful neck bending to give vent to his feelings as he crowed to awaken the busy household.

A deserted farmhouse always gives a feeling of all hope lost. Moving — a wonderful word for some. Like a 12 year old girl told me recently with her eyes shining in anticipation 12): "We are moving on Saturday. Leaving the farm and coming to the city."

I thought to myself: how your eyes may have been shining when you moved into your farm home in the country, now you can't wait to leave it, and on the Saturday a lonely house will echo with the last shouts of happy children who don't mind saying good bye. That's a sure sign of age isn't it, when we become attached to these things, mere buildings, or surroundings, or even a vehicle.

* * *

When we purchased a good car years ago and rode away in it on a very short wedding trip, that car shared a lot of our happiness. It took us to many different homes and served us very well. It was an old model but it shone after each scrubbing, and the upholstery remained very good, until tiny fingers found little holes and made them into big ones, but then it had already begun to sputter and show signs of age. But it shared in that trip to various hospitals and home again with very precious and very new bundles. It could manoeuvre 13) snowdrifts when newer and more expensive models became stuck, when we slid backwards down an icy hill, its behaviour was excellent, the way in which that wonderful car shared our life could fill a book, until after ever so many repairs we finally faced the bitter truth, it's done — it can't be repaired any more. Sentimentality may be a sign of weakness, but when we had to call a towing truck to some and take it to the scrap pile, I had a lump in my throat. I remembered how proudly it had come to us, and I noticed how few dents it had after all the years of excellent and faithful service.

When the towing truck finally came the worst was in store, for it was lifted up and as though that was not bad enough, it was towed away backwards. If it had gone out to its last destination with its radiotor held high it would have been bad enough but to have it lifted up by the rear bumper and with its nose down on the ground was like humiliating a good friend. I had to turn my head and look the other way. We've never had such a cheap and yet such a good car again.

* * *

Moving — it's done every day and it has its advantages 14). If you live in the same place all your life you might get in a rut and lose interest in new places and people. A new outlook from your kitchen window may give you a new outlook on life. But still the places where you have lived seem to retain a little bit of yourself. You may be like the 12 year old and say: 'Oh boy, we're going to move', and how many of us will go back 20 years later and become quite sentimental over a place where we had spend our childhood.

Time erases the unpleasantness and we remember the better things. In case you might get the idea that this neighbour lives in the past and reads the pages of the days gone by, don't be fooled. It must be that I am beginning to feel the first itchings of spring—cleaning fever coming on. I've already looked through several cupboards and felt I must make a real effort to throw out some of those useless articles, but I often put them on a pile and then look through them again and you know what happens: those old letters are all put back in the same bundle again—those good pieces of worn out clothes might just come in handy when some day we have a similar item which needs patching and back they go again, my button box is going fuller and fuller and I could throw half of them away, but I just can't throw away a button. Sentiment I suppose or may I blame it on being raised to waste nothing. Whatever it is, maybe I'll really start cleaning out this year as well as cleaning up. When next I write I hope Spring is here. So long for now.—

Your sentimental
Neighbour.

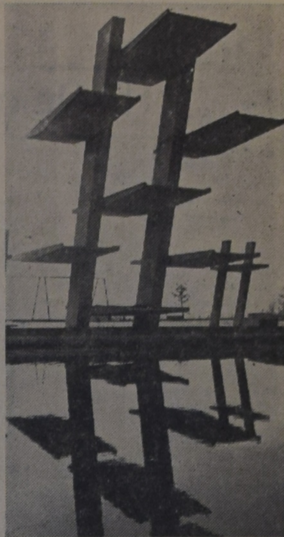
★

EEN KLEINE HULP

1) herkennen; 2) zichtbaar; 3) bewegingloos; 4) volwassenheid; 5) dan we gewend waren; 6) zonder ophouden; 7) erfenis; 8) have en goed; 9) voorrecht; 10) minder voorspoedig; 11) ledematen; 12) verheuging (op iets); 13 verwerken; 14) voordelen.

NIEUWS IN BEELD

De exclusieve duiktoren in het moderne nieuwe zwembad te Saarbrücken, Dld., waar deze zomer Duits-Nederlandse zwemwedstrijden gehouden zullen worden. Het zwembad met 5 bassins en zitplaatsen voor 5000 toeschouwers zal in Mei geopend worden.

De meest moderne transportmiddelen staan ten dienste van de medische dienst in het Canadese noorden. Een patient wordt hier in het noorden van Saskatchewan van een sneeuwmobiel-ziekenauto naar een vliegtuig gedragen voor vervoer naar een ziekenhuis op enkele honderden mijlen afstand.

Voorjaar in Parijs, dat betekent voor de Parijse kinderen gekostumeerde optochten in verband met half-vasten. We zien hier een groep kinderen paraderen lange de Arc de Triomf.

Uw bankaccount op televisie — niet voor ontspanning, maar voor business. De Toronto-Dominion Bank heeft een televisiedienst ingesteld, waardoor een bankbediende het saldo van een client kan controleren op een televisie-apparaat dat verbonden is met het hoofkantoor. Wanneer een cheque wordt aangeboden kan de bankbediende aan het hoofdkantoor verzoeken om een televisiebeeld van de bankrekening. Men kan op deze wijze ook handtekeningen controleren.

COLLEGE ERVARINGEN

Je zult wel hebben uitgekeken naar de uitslag van de examens van het eerste semester, nietwaar? Ik heb de uitslag enkele dagen geleden pas ontvangen. Ik wist wel ongeveer wat ik kon verwachten maar zekerheid had ik niet. Het examen is erg meegevallen. Er werden geen onmogelijke dingen gevraagd. Degene die trouw hun werk hadden gedaan in het eerste semester vonden zeker geen hindernissen op het examen. De professors houden ook rekening met de cijfers die gegeven worden tijdens de gewone schooltijd. Wat me opviel tijdens de examen-periode was dat elke professor voor elk examen voorging in gebed. Dat was me nog nooit eerder overkomen. Een examen doen in dezelfde omgeving tussen dezelfde studenten en onder toezicht van dezelfde professor neemt heel wat nerveusiteit weg en stelde mij in staat om betere prestaties te leveren. De resultaten van het eerste semester waren voor mij bevredigend. Ik ben voor geen enkel vak gezakt. Als je rekent dat ik in Canada niet naar school ben geweest en nu opeens alles in het Engels moet doen, dan is dat volgens mij niet zo gek. Het Engels geeft dan ook natuurlijk de meeste moeilijkheden. Calvin College gaf gedurende het eerste semester apart bijles voor studenten die niet op een Engels sprekende school waren geweest maar dat was toch eigenlijk niet genoeg om doorkneed te worden in de grammatica. Ik wil je vragen om elke toekomstige student die niet op een Engels sprekende school (you know what I mean) geweest is aan te raden een schriftelijke cursus te volgen van het Department of Education, 206 Huron St. Toronto.

Dit is het adres voor de provincie Ontario. De adrsesen van de andere provincies weet ik niet. Deze curcussen zijn vrij en worden door de provincies erkend. In de meeste gevallen moeten de studenten die geen Engelse Highschool opleiding gehad hebben het Engels overdoen in het eerste jaar. In dit tweede semester wordt er weer bijles gegeven voor "foreign students" maar ditmaal in de uitspraak.

Na de examens moesten we weer ingeschreven worden voor de verschillende vakken. Ditmaal ging het heel wat vlugger dan de eerste keer in September van het vorige jaar. De administratie had de zaak prachtig georganiseerd. Nu lopen we weer aan de leiband met meestal dezelfde professors.

Deze week is het "Home coming" voor de "Alumni". Hier staan twee woorden die ik je even moet verklaren. "Home coming" betekent "thuiskomst". "Alumni" betekent oude afgestudeerde studenten. Dus de oude afgestudeerde studenten (?) worden verwacht.

Vele predikanten in Canada zijn ook Alumni van Calvin College. Vijf meisjes, waarvan één gekroond is tot koningin, zijn gekozen door de studenten om de Alumni te verwelkomen. Alle clubs en klassen hebben "designs" geplaatst in de conversatie zaal en in het administratie gebouw. Verder zijn de "guildhouses", (waar de meisjes logeren) gelegen tegenover Calvin College, ook allemaal behangen met opschriften en voorstellingen. Op een van de huizen prijkt het opschrift "Calvin kijkt vooruit" en daaronder staat een grote ooievaar. De meisjes nemen hun taak dus nogal serieus op, vind je niet?

Activiteiten als deze worden georganiseerd door de Student Council. Deze council bestaat uit vertegenwoordigers van alle vier klassen. De council heeft vrijheid om vele activiteiten te organiseren, maar is verantwoording schuldig aan de Dean van de College.

De council organiseert "Home coming", schoolparties, "chimes" het college blad, vertoont films, en in kort vertegenwoordigt de geest van de studenten bij het bestuur van de college. Zo kan het gebeuren dat er door sub-commissies van de council dingen gebeuren die niet door de beugel kunnen. Hierdoor moet de student council verantwoording afleggen. Calvin College heeft dan ook een discipline-committee bestaande uit professors. Deze commissie is niet geheel zonder werk.

In ons blad "Chimes" lees ik net dat de muziek organisaties van Calvin College tijdens de voorjaarsvacantie op reis gaan. Het radiochoir gaat naar Eastern United States. De band gaat naar de Mid-West en het A Capella koor komt bij jullie in Canada.

2 April in Sarnia.
3 April in St. Catherines.
4 en 5 April in Hamilton.
6 April in Toronto.
7 April in Chatham.

Het A Capella choir is onder leiding van Prof. Seymour Swets. Het is de moeite waard om ze te horen zingen.

Je vriend
Freshman.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Leota, Minn. U.S.A. Rev. H. A. Venema te Toronto, Ont. Te Terrace, B.C. Rev J. W. Uitvlugt te Bauer, Mich.

Bedankt voor Grand Rapids (Lee St.) U.S.A. Rev. T. C. Van Kooten te Hamilton, Ont.

Prof. Dr. G. M. DEN HARTOG †

Op bijna 60 jarige leeftijd is overleden Prof. Dr. G. M. Den Hartogh, in leven professor aan de Theologische Hogeschool van de Gereformeerde Kerken in Nederland.

Prof. Den Hartogh werd geboren in 1899. In 1929 werd hij bevestigd als predikant te Hazerswoude en in 1934 volgde zijn benoeming tot hoogleraar aan de Kamper Theologische Hogeschool.

LISTOWEL, Ont. — Op 3 Maart werd de jaarvergadering gehouden van de Chr. Ref. Church alhier, onder leiding van onze home missionary Ds. Spoelhof.

Uit het jaarverslag bleek dat onze gemeente een kleine vooruitgang had gemaakt in ledental. Daar er verschillende farms aan de bij ons behorende gemeenteleden zijn verkocht meent de voorz. dat in de naaste toekomst de kans bestaat een eigen predikant te beroepen.

In verband daarmede meende de verg. dat het nodig was om opnieuw een emigratie commissie te benoemen. Als contactman werd aangewezen Mr. G. Landman te Listowel.

Na de pauze kwam de begroting aan de orde. Gesproken werd over het beroepen van een predikant.

Daarop werd het besluit genomen om nogmaals contact op te nemen met een naburige gemeente om samen tot beroepen over te gaan. Een voorstel van de kerkeraad om voor de vacantie een student te vragen werd ingetrokken.

Om de reden dat we nu beter onze gelden konden besparen; mogelijk konden we dan eerder tot het beroepingswerk overgaan.

Schoolnieuws

CHATHAM — In de vergadering van Donderdag 5 Maart der Chr. Schoolvereniging is besloten om dit jaar de school met twee lokalen uit te breiden. De onkosten worden berekend op $18.500. Denkelijk is een lokaal nodig per 1 September. Aangezien twee lokalen bouwen goedkoper is dan ieder jaar één, zo is hiertoe besloten.

Bij de bestuursverkiezing werden de brs. W. Grin en A. Goossen herkozen en in de plaats van M. Horneman werd gekozen S. Lunshof.

— We vernemen dat de Chr. Schoolvereniging te Wallaceburg een terrein heeft aangekocht en zal trachten zo spoedig mogelijk met schoolbouw te beginnen.

WILLIAMSBURG — Op 5 Maart 1959 werd in de Chr. Ref. Church te Williamsburg, de jaarvergadering gehouden van de schoolvereniging. Na de gebruikelijke opening door de voorzitter M. Verburg, werden de jaarverslagen van de secretaris en penningmeester uitgebracht. Er is ruim $9000 in kas. Daarna kwam het bestuursvoorstel dat kort en bondig luidde "Het bestuur stelt voor om dit jaar een school te bouwen" in behandeling. Verschillende sprekers voerden het woord en werden uitvoerig door de Voorzitter beantwoord. Na het sluiten van de bespreking werd het voorstel in stemming gebracht en met tweederde meerderheid aangenomen. Door dit besluit zal het onder Gods zegen spoedig mogelijk zijn om aan de kinderen der gemeente Christelijk onderwijs te geven. M. Verburg en P. Vedder werden als bestuursleden herkozen terwijl G. Luimers als bestuurslid werd verkozen. R. de Jong ging ons voor in dankgebed.

ON YOUR WAY

And the Lord turned and looked upon Peter.

Luke 22:61.

It won't be necessary to say too much about the situation in which Peter is at this moment. He just has betrayed the Lord, and while the words are still in his mouth, the Lord turns around. Peter must have been standing behind Him, and it took maybe a few seconds, before Jesus has found Peter. But then those eyes! It must have been extremely hard for Peter, to see the eyes of the Lord.

Peter, why?

But at the same time: Peter I have compassion. Look Peter, I suffer, also for thee. Follow me, Peter, to the cross, and there the burden of also this sin will be nailed.

I would not be a bit amazed, if at times we also feel the eyes of the Lord, seeking us. Sometimes we do not want to see those eyes. We cannot use them. But the strange thing is, that always again they will find us. Even at the moment, that we betray the Lord. Even then Jesus wants to say unto us: Come unto me.

Jesus did not turn and look upon Judas. Only upon Peter.

The moment we feel the eyes of the Lord, the moment we feel, that we have sinned against God, which knowledge is being given unto us by the Spirit of God, that very moment we also may rest assured, that God not only wants to speak unto us about sin, but also about forgiveness.

The eyes of the Lord speak to a sinner about sin, of course, but they also say: I have prayed for thee, that thy faith fail not.

This Jesus says not only to Peter, but to all those, who truly repent of their sin and take their refuge to the only Mediator and Saviour, Jesus Christ.

Gerard Bouma

Uitslag Kamerverkiezingen Nederland

12 maart 1959

PARTIJEN	PERCENTAGES 1959	PERCENTAGES 1956	ZETELS 1959	ZETELS 1956	VERLIES OF WINST
K.V.P.	31,59	31,69	49	49	
P.v.d.A.	30,37	9,91	47	50	—3
Anti Revolutionnair	9,39	9,91	14	15	—1
V.V.D.	12,22	8,77	19	13	+6
Christelijk Historische Unie	8,10	8,43	12	13	—1
Communistische dissidenten (Bruggroep)	0,58	—	—	—	
Staatkundig Gereformeerde Partij	2,16	2,26	3	3	
Communistische Partij Nederland	2,41	4,75	3	7	—4
Boerenpartij	0,65	—	—	—	
Gereformeerd Politiek Verbond	0,67	0,65	1	—	+1
Pacifistisch Social. Partij	1,84	—	2	—	+2
Positief Christelijke Unie	0,02	—	—	—	
Overige partijen	—	0,85	—	—	
	100,00	100,00	150	150	

(Deze gegevens zijn opgenomen van Radio Nederland. Vergissingen voorbehouden).

CHR. VAN DEN HEUVEL †
Mr. Dr. G. KOLFF †

Uit Nederland ontvingen wij het bericht, dat overleden zijn Chr. van der Heuvel, voorzitter van de Chr. Boeren- en Tuindersbond en oud lid van de Tweede Kamer voor de A.R. Partij, en Mr. Dr. G. Kolff, lid van de Eerste Kamer voor de Chr. Hist. Unie.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

HOLLAND MARSH, Ont. Christian School will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1959-60 School term. Please send applications to Mr. C. A. Radder, RR # 2, Newmarket, Ont.

HAMILTON Chr. School is in need of

TEACHERS

for grades 2, 4, 7 and 8 for the 1959-'60 schoolyear. Applications or inquiries must be sent to G. W. Van Dyk, Sec'y, 68 Ward Ave., Hamilton, Ontario.

Te koop aangeboden:

ZAAK

in Hollandse en andere Europese kruidenierswaren, chocolades enz. Nadere inlichtingen onder nr. 1195, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wie kan man met klein gezin helpen aan werk als

CONCIERGE, TUINMAN

of iets dergelijks? Ook bekend met boerderij. Liefst zelfstandig werk. Vrouw genegen huiswerk te verrichten. Brieven onder no. 1196, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

A TRACTOR-TRAILER DRIVER

At least five years of experience, good references and clean accident record. P. & T. Lumber Company, 827 Upper James St., Hamilton, Ont.

Te koop aangeboden: Prima

GLADIOLENBOLLEN

tegen zeer redelijke prijzen, in verschillende variëteiten en maten. Vraagt onze prijslijst, waarin tevens vermelding van soorten en kleuren. P. Vriend, P.O. Copetown. Miller 8-3358.

To Rent: Small well established

GROCERY AND GAS STAND

on Highway 43 in Seaway Valley. Building available for general car repairs, welding, etc. Apartment and garden space. Near schools. Ideal opportunity for energetic person with $1500.00 to invest. Apply Box 1194 Calvinist Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOUSE FOR RENT

commencing April 1st. 4 rooms. South east corner of Limeridge Rd. and Highway # 6. Mr. C. Groenewegen, R.R. # 4, Hamilton, Ont. Phone FU 5-1133.

FARMS FOR SALE

104 Acre lege farm. Goed huis en barns. Grond geschikt voor alle gewassen. Vraagprijs 21,000.00. Down $ 5,000.00.

165 Acre farm. 110 acre bewerkbare grond. Best huis, van alle gemakken voorzien. Grote barns, veel ruimte. Vee en machinerie, geen koeien. Vraagprijs $ 34,000.00 met $ 14,000.00 down.

100 Acre farm. Goede barns en huis. Vee en machinerie. Melk contract. Vraagprijs $ 43,000.00 met $ 12,000.00 down.

90 Acre farm. 8 mijl van Hamilton. Beste grond. Stenen huis en 3 barns. Prijs $ 23,000.00 met $ 7,000.00 down.

Deze farmers zijn allemaal handelbaar met prijs en down-payment.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Uit voorraad leverbaar:

YEARBOOK
of the Chr. Ref. Church 1959
$ 1.25 franco per post.

Voorts Psalter Hymnals, Bijbels, Psalmboeken, lees- en studieboeken.

CHR. BOOK AND MAGAZINE CENTRE
P.O. Box 501, of
36 Longwood Rd. N., Hamilton, Ont.
Phone JA 2-1234

ZOEKT U EEN FARM?

In een van de meest vruchtbare gedeelten van de Ottawa Valley op slechts 15 mijl van onze nationale hoofdstad, met zijn steeds toenemende vraag naar farm- en tuinderijproducten, zijn ze te koop in prijzen van 5 tot 35,000 dollar.

De Emigratie Comm. van de Chr. Ref. Church te NAVAN (ONT.) wil U gaarne van dienst zijn.

Er bestaat hier een bloeiend kerkelijk verenigingsleven, er is ook een busverbinding met Ottawa en highschool.

Wij hebben ook nog verschillende plaatsen voor alleenstaande personen die op de farm willen werken.

Voor verdere inlichtingen:
H. STAAL, R.R. 2, Russell (Ont.)

---

200 acre clay loam farm. Large 9 room brick home with all the modern conveniences. 3 barns. Garage. Located close to Clinton and Chr. Ref. Church. Full price $25,000.—. Downpayment $5,000.—.

Highway farm. 240 acres choice loam. Good brick home. Bathroom, pressure system. Garage. Large barn, implement shed. Price $18,500.—. Can also be bought with stock and implements.

150 acres clay loam farm. Nice brick home. Newly built barn. Lots of water. Located close tot Clinton. 3 miles from Chr. Ref. Church. Full price only $11,000.—. Mortgage can be arranged.

100 acres of clay loam land. Buildings, home and barn in a good state of repair. Only $10,500.—. Downpayment $3,500.—.

JOHN BOSVELD
Realtor
40 Wellesley St. Phone 1108
GODERICH, ONT.

Salesmen:
Joseph McConnell, Seaforth.
C. Buruma, Clinton.

ZOEKT U EEN BAAN?

Zo ja, laat U dan registreren bij Uw

NATIONAL EMPLOYMENT OFFICE

- De N.E.S. is een kosteloze dienst
- Geschoolde plaatsingsambtenaren zijn beschikbaar om Uw bekwaamheden te beoordelen en U te verwijzen naar betrekkingen waarvoor U geschikt bent.
- De N.E.S. geeft gratis service ongeacht of U werk zoekt als geschoold of ongeschoold arbeider of een verantwoordelijke positie of beroep.

***ONTHOUD DIT:* De „*NATIONAL EMPLOYMENT SERVICES*"**

is een gratis dienst aan alle werkers en werkgevers

NATIONAL EMPLOYMENT OFFICE

"Personnel Selection Office for the Nation"

UNEMPLOYMENT INSURANCE COMMISSION

FARMS FOR SALE

100 acres - level land, 8 acres good hardwood bush, blueprint of all tile drains, pressure water supply. House - 4 bedrooms, modern; **outbuildings** include 1 car garage, cement floor driving shed. T shaped large barn, also cement silo.

An exceptionally fine farm, 5 miles from Christian Reformed Church, Ingersoll, Ontario.

ALVIN HUNTER, BROKER
Address — Mount Elgin.
Phone Ingersoll.

DAN blijft borg voor prima service en kwaliteit

DAN DE WAAL DIAMONDS
Jewellery - Watches - Clocks
402 Adelaide St. (hoek Dundas), London, Ont.
Tel. GE. 8-9212 - GE. 2-9045

Voor alle land-, zee- en luchtreizen dit reisbureau

G. DEN HARTOG
Agent
"Holland America Line", "Seven Seas", enz.
R.R. 2, AYLMER
Highway 73 South - Phone 487 R 53

Reis naar HOLLAND
met Holland-Amerika Lijn of K.L.M.

KREEFT'S TRAVEL BUREAU
968 Exmouth St. ED 7-8559
SARNIA, ONTARIO

Voor dat U een huis koopt of laat bouwen, Stelt U dan eerst in verbinding met

NIAGARA BUILDERS
LTD.
N.H.A. & CUSTOM BUILT HOMES
GENERAL CONTRACTING

Degelijke constructie, prima afwerking door eerste klas vakluí met het beste materiaal beschikbaar. Lage downpayments. Vele verschillende modellen in aanbouw en te bezichtigen. Inlichtingen bij: E. Langendoen
7 Lakeview St. Catharines, Ont. WE 4-1801

Strader & Crabbe Ltd. - Realtors
Prescott, Ont.

KEUZE UIT VELE WONINGEN EN FARMS AAN DE ZEEWEG:

3 apartment huis aan de St. Lawrence rivier. $ 15,000.—, $ 2,000.— down.

50 acres farm met 12 stuks vee en tractor en melkmachine. $ 10,000.— - $ 4,000.— down. Bij de meren gelegen, toeristencentrum.

100 acres farm met 14 stuks vee, 9 zeugen en beer. 75 Acres in nieuw graszaad, rest bos en weide. 3 slaapkamers, keuken en twee woonkamers, bankbarn. $ 13,000.— - $ 5,000.— down.

100 acres farm in dorp met prachtige gebouwen. $ 9,500.— - $ 3,000.— down.

100 acres met knappe gebouwen aan highway 42. $ 5,000.— - $ 2,000.— down.

3 mijl van Iroquois, nieuwe stad waar drie nieuwe fabrieken worden gebouwd, **50 acres farm.**

2 van 100 acres, $ 13,000.— - $ 5,000.— down.

350 acres farm met best huis en knappe stal. $ 9,000.— - $ 1,500.— down.

Al deze farms dichtbij Chr. Ref. Church.

Beleefd aanbevelend, **A. COUPERUS,** Salesman in het Zeewegdistrict.

R.R. 2, Spencerville, Ont. Phone 's avonds 2 R 10.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

....